

Barcelona, 4 de juliol de 2019

ANY XII núm.

494

La cura de la naturalesa

“La major part dels habitants del planeta es declaren creients, i això hauria de provocar a les religions a entrar en un diàleg entre elles orientat a la cura de la naturalesa, a la defensa dels pobres, a la construcció de xarxes de respecte i de fraternitat”. Papa Francesc, Laudato Si’

Preus de l'ecologia

N'hi ha prou de llegir les aportacions d'autors competents o meditar l'encíclica *Laudato Si* del papa Francesc per adonar-nos del mal que provoquem a la germana terra «a causa de l'ús irresponsable i de l'abús dels béns que Déu hi ha posat» (LS 2). Sent tan greu i important el que ens hi juguem, per què hi ha resistències tan poderoses a l'adopció de mesures eficaces per a la protecció del planeta? Em fixo en tres preus que cal pagar si volem aconseguir l'objectiu de tenir cura de la casa comuna.

Primer, l'ecologia té un preu. No resulta barata a curt termini. El volum de consumidors de productes ecològics encara és reduït. Insuficient per justificar la rendibilitat de les inversions. La producció és més cara i, els marges de guany, menors. Si abans se sacrificava el present per garantir el futur (estalvi), ara se sacrifica el futur per gaudir del present (deute). Es gasta el que encara no s'ha produït. Ideologia complicada per afavorir la protecció de la casa comuna.

Segon, el preu de la coherència. A poc a poc, augmenta la consciència sobre la importància dels temes ecològics. No obstant això, els comportaments són molt més lents que les idees. No hi ha coherència. Qui està disposat a la moderació? L'últim quadern (núm. 214) de Cristianisme i Justícia es titula *Viure amb menys per a viure millor. Superar la ideologia del creixement il·limitat*, del jesuïta Joan Carrera. Una lectura imprescindible per posar en dubte l'hegemonia del viure amb més per viure millor. Ser coherents amb aquesta manera de pensar implica un canvi d'estil de vida i una autèntica conversió personal.

Tercer, el preu del sistema. Els grans poders econòmics, potser la majoria, no volen ni sentir parlar del tema. Van rebre molt malament l'encíclica del papa Francesc. Donald Trump es posiciona en contra de l'escalfament global sortint de l'acord climàtic de París. Esperem que els científics no amaguin la veritat davant de les pressions polítiques, econòmiques i mediàtiques.

Afegitons

Missatge de l'HospitalCampanyaParròquiaStaAna publicat al Facebook: “Llevamos meses acogiendo a niños y jóvenes que están en las calles en Barcelona. En este momento son cientos. Por nuestro pequeño Hospital de Campaña pasan 250 cada día. De las Administraciones públicas ninguna ayuda, ni económica ni de infraestructuras. Solo la iniciativa ciudadana: los voluntarios y las aportaciones privadas ¿Dónde están los responsables políticos?”

Calendari URC. Anoteu a la vostra agenda les dates del calendari URC que siguin del vostre interès.

Lluís Serra Llansana

URC: DATES 2019-2020

2020 Fòrum de la Vida Religiosa Celebració dels 40 anys de la constitució de l'URC

Al final d'aquest informatiu, publiquem el calendari URC sencer de 2019-2020. Avancem aquí les dates més significatives.

DATES D'INTERÈS GENERAL

ASSEMBLEES GENERALS URC

17	dj	81 assemblea general de l'URC	Octubre
26	dj	82 assemblea general de l'URC	Març

JUNTA DIRECTIVA URC

2	dl	Junta directiva de l'URC	Setembre
17	dm	Junta directiva de l'URC ampliada	Setembre
1	dm	Junta directiva de l'URC	Octubre
19	dm	Junta directiva de l'URC: 10.30	Novembre
11	dc	Junta directiva de l'URC	Desembre
7	dm	Junta directiva de l'URC	Gener
18	dm	Junta directiva de l'URC	Febrer
9	dl	Junta directiva de l'URC	Març
15	dc	Junta directiva de l'URC	Abril
6	dc	Junta directiva de l'URC	Maig
25	dj	Junta directiva de l'URC: 10.00 – 18.00	Juny

ASSEMBLEA GENERAL CONFER

11-13	dl-dc	XXVI Assamblea general de CONFER (Madrid)	Novembre
-------	-------	---	----------

RAP – ANAWIM

8	dm	Reunió del grup Anawim (abadesses, priores i superiores majors)	Octubre
28	dj	132 RAP (Reunió d'Abats i Provincials) a Vic	Novembre

FORMACIÓ PERMANENT

19	ds	Jornada de Formació Permanent	Octubre
16	ds	Jornada de Formació Permanent	Novembre
8	ds	Jornada de Formació Permanent	Febrer
21	ds	Jornada de Formació Permanent	Març

MISSIÓ PASTORAL A CATALUNYA AVUI

25-27	dv-dg	URC: curs "Missió pastoral a Catalunya avui" sessió 1	Octubre
24	dg	URC: curs "Missió pastoral a Catalunya avui" sessió 2	Novembre

Reserva de dates pendents d'una posterior consulta sobre participants

PAPA FRANCESC

Presentació de la Nota de la Penitenciaria Apostòlica sobre la importància del foro intern i la inviolabilitat del sigil sacramental, 01.07.2019

Con motivo de la reciente audiencia a los participantes en el Curso sobre el foro interno organizado por la Penitenciaría Apostólica (29 de marzo de 2019), el Papa Francisco ha puesto repetidamente el acento sobre dos temas tan centrales para la teología, el derecho y la práctica de la Iglesia como extraños para la opinión pública actual: la sacralidad del foro interno y la inviolabilidad del sello sacramental.

Al comienzo del discurso, el Santo Padre recordaba, en primer lugar, la naturaleza sagrada del foro interno, el ámbito íntimo de la relación entre Dios y los fieles, que no siempre se comprende y protege correctamente, incluso dentro de la propia comunidad eclesial:

“Y me gustaría agregar, fuera del texto, una palabra sobre el término “foro interno”. No es una tontería ¡es algo serio! El foro interno es foro interno y no puede salir al exterior. Y lo digo porque me he dado cuenta de que en algunos grupos de la Iglesia, los encargados, los superiores —digamos así— mezclan las dos cosas y sacan del foro interno cosas para las decisiones externas y viceversa. Por favor, ¡esto es un pecado! Es un pecado contra la dignidad de la persona que se fía del sacerdote, que pone de manifiesto su realidad para pedir perdón, y luego esto se utiliza para arreglar las cosas de un grupo o un movimiento, tal vez —no lo sé, invento—, tal vez incluso de una nueva congregación, no lo sé. Pero el foro interno es el foro interno. Es una cosa sagrada. Quería decir esto porque me preocupa.”

Posteriormente, el mismo pontífice reiteraba la inviolabilidad absoluta del sello sacramental, garantía indispensable del sacramento de la reconciliación:

“La Reconciliación, en sí misma, es un bien que la sabiduría de la Iglesia ha salvaguardado siempre con toda su fuerza moral y jurídica con el sello sacramental. Aunque este hecho no sea siempre entendido por la mentalidad moderna, es indispensable para la santidad del sacramento y para la libertad de conciencia del penitente, que debe estar seguro, en cualquier momento, de que el coloquio sacramental permanecerá en el secreto del confesionario, entre su conciencia que se abre a la gracia y Dios, con la mediación necesaria del sacerdote. El sello sacramental es indispensable y ningún poder humano tiene jurisdicción, ni puede reclamarla, sobre él.”

La Penitenciaría Apostólica, que desde hace ocho siglos es sido el Tribunal Apostólico encargado de tratar los asuntos que conciernen al foro interno, conoce bien el valor inestimable del secreto sacramental, de la reserva, de la inviolabilidad de la conciencia. Al redactar la *Nota* que ahora se presenta, ha querido ponerse al servicio de Pedro, de la Iglesia y de todos los hombres de buena voluntad, reafirmando su importancia y favoreciendo una mejor comprensión de tales conceptos que actualmente parecen ser en gran parte incomprensidos o incluso, en algunos casos, contrastados.

El documento parte de la observación de que en la sociedad actual fuertemente "mediatizada", al desarrollo tecnológico y a la implementación de los medios de comunicación no corresponde, en general, un compromiso similar con la búsqueda de la verdad, sino más bien el deseo morboso de que circulen noticias, verdaderas o falsas, amplificadas o disminuidas según los intereses. Hoy todo se exhibe, todo debe ser conocido. "Al invocar, de hecho, el juicio de la opinión pública como último tribunal, con demasiada frecuencia se divulga información de todo tipo, perteneciente también a las esferas más privadas y reservadas, que inevitablemente (...) inducen, -o por lo menos

favorecen-, juicios temerarios, dañan ilegítima e irreparablemente la buena reputación de los demás”. Esta actitud generalizada también se refleja sobre la Iglesia, cuyo ordenamiento jurídico se querría, a veces, conformar al de los Estados en los que vive en nombre de una supuesta corrección y transparencia.

En este contexto, la Penitenciaría Apostólica ha considerado urgente recordar, en primer lugar, la inviolabilidad absoluta del sello sacramental, que se basa en la ley divina y no admite ninguna excepción. El sacerdote confesor, actuando *in persona Christi capitis*, conoce los pecados del penitente "no como hombre, sino como Dios", según una conocida expresión de Santo Tomás de Aquino. Por esta razón, está llamado a defender el secreto del contenido de la Confesión no solo por "lealtad" hacia el penitente, sino, más aún, por respeto a la santidad del sacramento.

En este sentido, es esencial insistir en lo incomparable del sello de confesión con el secreto profesional al que pertenecen determinadas categorías (médicos, farmacéuticos, abogados, etc.) para evitar que las legislaciones seculares apliquen al sello –inviolable– las excepciones legítimamente provistas para el secreto profesional

El secreto de la confesión no es una obligación impuesta desde el exterior, sino un requisito intrínseco del sacramento y, como tal, no puede ser disuelto ni siquiera por el penitente. El penitente no habla al confesor- hombre, sino a Dios, por lo cual apoderarse de lo que es de Dios sería un sacrilegio. Atañe a la defensa del mismo sacramento, instituido por Cristo para ser un puerto seguro de salvación para los pecadores. Si la confianza en el sello fuera defraudada, se desalentaría a los fieles para acceder al sacramento de la Reconciliación, y esto, obviamente, con un daño grave para las almas. Por otro lado, es precisamente esta preocupación por la *salus animarum* lo que mueve a la Iglesia a establecer las penas más severas para aquellos que violan el sello (véase can. 1388 CIC; can. 728, § 1, n. 1 y can. 1456 CCEO).

En segundo lugar, la *Nota* considera el ámbito jurídico-moral propio de esos actos del foro interno que se realizan fuera del sacramento de la Penitencia. El ejemplo clásico es el de la dirección espiritual. También en estos casos, la ley canónica garantiza una reserva especial a la conversación espiritual, que involucra la esfera más íntima y personal de los

fieles para poder escuchar y discernir la voluntad de Dios. Así, por ejemplo, con motivo de la admisión al Orden sagrado, está prohibido pedir el parecer no solo del confesor sino también del director espiritual del candidato, para evitar cualquier posible abuso de poder.

Finalmente, el último punto de la **Nota** trata de los otros "tipos" de secreto que están fuera del alcance del foro interno. En este sentido, se reafirma el principio del derecho natural a guardar el secreto, "salvo los casos excepcionales en los que el no revelarlos podría causar al que los ha confiado, al que los ha recibido o a un tercero daños muy graves y evitables únicamente mediante la divulgación de la verdad. ".(CCC, n. 2491). De manera más general, al comunicar u ocultar la verdad, la *Nota* propone como criterio general el de "conformar la propia vida al precepto del amor fraternal, con los ojos puestos en el bien y la seguridad, el respeto por la vida privada y el bien común".

Cabe señalar que el texto de la *Nota* no puede y no quiere ser ninguna manera una justificación o una forma de tolerancia ante los execrables casos de abuso perpetrados por miembros del clero. Ningún compromiso es aceptable a la hora de promover la protección de los menores y de las personas vulnerables, y de prevenir y combatir todas las formas de abuso, en el espíritu de lo que el Papa Francisco ha reiterado constantemente y que recientemente ha regulado con el Motu Proprio *Vox estis lux mundi* (7 de mayo de 2019).

Al publicar una *Nota* sobre la importancia del foro interno y la inviolabilidad del sello sacramental, la Penitenciaría tiene la convicción absoluta de que "la defensa del sello sacramental y la santidad de la confesión nunca pueden constituir una forma de connivencia con el mal, al contrario, representan el único antídoto verdadero contra el mal que amenaza al hombre y al mundo entero; son la posibilidad real de rendirse al amor de Dios, de dejarse convertir y transformar por este amor, aprendiendo a corresponderle concretamente con la propia vida".

Mauro Card. Piacenza
Penitenciario Mayor

Mons. Krzysztof Nykiel
Regente

Publicamos a continuación el link, en italiano, a la *Nota de la Penitenciaría Apostólica sobre la importancia del foro interno y la inviolabilidad del sello sacramental*

<http://press.vatican.va/content/salastampa/it/bollettino/pubblico/2019/07/01/0565/01171.html>

Consistori públic ordinari per a la votació tocant a la canonització de nous beats

Dia 1 de julio de 2019. Esta mañana, a las 10:00 en la Sala Clementina del Palacio Apostólico Vaticano, el Santo Padre Francisco ha presidido la celebración de la Tercera Hora y el consistorio público ordinario para la canonización de los beatos:

- John Henry Newman, cardenal de la Santa Iglesia Romana, fundador del Oratorio de San Felipe Neri en Inglaterra.
- Giuseppina Vannini (en el siglo: Giuditta Adelaide Agata), fundadora de las Hijas de San Camilo.
- Mariam Thresia Chiramel Mankidiyan, fundadora de la Congregación de las Hermanas de la Sagrada Familia;
- Dulce Lopes Pontes (en el siglo: Maria Rita), de la Congregación de las Hermanas Misioneras de la Inmaculada Concepción de la Madre de Dios.
- Marguerite Bays, Virgen, de la Tercera Orden de San Francisco de Asís.

En el curso del consistorio el Papa ha decretado que los beatos sean inscritos en el Libro de los Santos el domingo 13 de octubre de 2019.

Servei de Documentació:
**« Resum Informe sobre exclusió i desenvolupament social
a Catalunya »**

Servei de Documentació

Unió de Religiosos de Catalunya • Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat
 Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

Autor	Fundació Foessa	228
Títol	Resum Informe sobre exclusió i desenvolupament social a Catalunya	
Font	Fundació Foessa	
Publicat	4 de juliol de 2019	

CALEIDOSCOPI DE LA VIDA RELIGIOSA

Religiosas mercedàries misioneres de Barcelona

Las religiosas mercedarias misioneras de Barcelona – Instituto de religiosas de Nuestra Señora de la Merced –, os comunicamos y pedimos oraciones por nuestro XVII Capítulo Provincial, que celebraremos en Barcelona, en la casa madre, del 1 al 13 de julio de este año.

El lema de nuestro capítulo es “vivir y ofrecer misericordia”. Gracias por rezar por nosotras.

Fraternal saludo,
Hermanas del gobierno provincial
Zaragoza 27 de junio de 2019

La monja detrás del ADN, Miriam Stimson (1913-2002)

Sandra Ferrer Valero. Mujeres en la historia. Mayo 02, 2019

Cuando en 1962, James Watson y Francis Crick recibieron el Premio Nobel de Medicina por sus descubrimientos relacionados con la estructura del ADN, tuvo lugar una de las injusticias más sonadas de la historia de la ciencia. Décadas después, casi nadie niega el mérito de [Rosalind Franklin](#), la científica que consiguió retratar la estructura helicoidal

del ADN en su famosa Fotografía 51 y que fue apartada de los reconocimientos oficiales. No fue la única mujer relegada del mérito científico en el estudio de la genética.

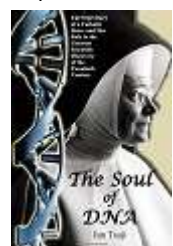
Esa otra mujer era, además, religiosa. Se llamaba Miriam Michael Stimson y había nacido el 24 de diciembre de 1913 en el seno de una familia católica de Chicago. Fue la tercera hija de Frank Stimson y Mary Holland. Tras ella, nacieron dos gemelos cuyo parto dejó muy debilitada a su madre. Miriam ayudó en todo lo que pudo a sus padres y cuando tuvo edad suficiente empezó a estudiar en una escuela religiosa de la ciudad de Adrian, en Michigan, dirigido por las hermanas dominicas. Ya entonces, la ciencia era un hobby para ella pero también sintió la llamada de Dios así que tras graduarse, no solo continuó en el centro como maestra sino que terminó tomando los hábitos.

Convertida en la hermana Miriam, continuó con sus estudios en el Universidad de Siena Heights donde también ejerció como maestra de química. Miriam pasó largas horas en el laboratorio de la universidad investigando las células cancerígenas. En aquellas primeras décadas del siglo XX el mundo de la ciencia aún era muy reacio a ver con buenos ojos la presencia de mujeres en sus círculos de investigación. Que una mujer fuera además monja, era toda una excentricidad para muchos..

Miriam hizo oídos sordos a las críticas y evitó las miradas de recelo. Convencida de que la ciencia no estaba reñida con la fe, Miriam creía además que era por el camino de la ciencia que se podía llegar a descubrir la verdadera naturaleza de Dios. En 1945 la revista Nature empezó a publicar sus estudios y en 1951 fue invitada por la Sorbona de París a dar una conferencia, convirtiéndose en la segunda mujer en hacerlo tras [Marie Curie](#). Fue en aquella época cuando Miriam Stimson descubrió la estructura del ADN a partir de la utilización del bromuro de potasio y su análisis por espectroscopia infrarroja. Durante años trabajó en la investigación del cáncer, en las técnicas de quimioterapia, escribió manuales sobre la técnica de la espectroscopia y continuó dando clases en la universidad. La hermana Miriam Stimson falleció el 17 de junio de 2002 sin que su nombre fuera reconocido como se merecía en el ámbito de la genética.

Si quieres leer sobre ella:
The Soul of DNA, Jun Tsu

«El cristianisme és apassionant perquè ens fa lliures»

Eduard Brufau. CatalunyaCristiana 30 juny 2019

Convidat per la Fundació Joan Maragall, el P. Timothy Radcliffe, mestre general dels dominics entre els anys 1992 i 2001, va impartir a Barcelona el 4 de juny passat la conferència *La fe en temps d'incertesa*. Parlem amb ell sobre el present i el futur de l'Església i sobre com continuar creient en aquest món nostre cada cop més líquid, volàtil i incert.

Quina ha de ser l'actitud del cristià respecte de la nostra societat secularitzada?

Crec que el gran problema no és la secularització, sinó el que Adolfo Nicolás, antic superior general dels jesuïtes, va anomenar la «globalització de la superficialitat». Vivim en un temps en què tot apareix devaluat, en què tenim una comunicació molt superficial. Ens comuniquem per tuits, missatges de 140 caràcters... i el problema real per al cristianisme, amb tota la gran doctrina, és com relacionar-se amb una societat en què la gent sovint no vol explorar preguntes en profunditat. Per tant crec que el gran repte del cristianisme és implicar-se en les preguntes difícils, i no veure les persones que no creuen com si fossin enemigues nostres, perquè no ho són. Si dialoguem i busquem plegats, aleshores crec que podrem ser aliats.

En Jesús descobreixo el que significa ser humà. Però per a aquest fi també em són útils les novel·les, les pel·lícules, les obres de teatre i altres expressions culturals, perquè m'ajuden a entendre la

complexitat del fet de ser humans. No és gens fàcil estimar i alhora afrontar el patiment, la malaltia o no tenir feina. Si els artistes que han creat m'ajuden a entendre el repte de ser humans, encara més Jesús, que abraça tota la humanitat. Crec que si ens obrim en l'amistat a les persones que no creuen en Déu tenim alguna cosa a dir-los i també a aprendre'n. Ara bé, el més important és no ser seduïts per la banalitat, la frivolitat, fet que en política veiem constantment. Al Regne Unit, per exemple, amb el Brexit, constatem que

és greu la nostra incapacitat per involucrar-nos en una reflexió seriosa i profunda. Per a mi és una gran decepció...

Quins reptes ha d'afrontar l'Església catòlica en aquest segle XXI?

El primer repte que hem d'afrontar és aprendre a tenir confiança. Em sembla que a l'Església hi ha massa por, por a la societat, al futur i fins i tot de vegades als joves... L'Evangeli diu que el gran enemic de l'amor és la por. Hem de tenir coratge i posar la nostra confiança en Déu. Un altre gran repte és com ensenyem el cristianisme. Hem d'ensenyar Jesús com a realment home i Déu, amb naixement virginal i amb la seva presència real en l'Eucaristia. El cristianisme no és una bonica espiritualitat més: és una ensenyança, una doctrina. El que passa és que en la nostra societat hi ha molts prejudicis contra l'ensenyança d'una doctrina i pensem erròniament que doctrina és adoctrinament. Però els cristians hem de mostrar com la doctrina cristiana allibera el cor i la ment de l'home, que el cristianisme és apassionant perquè ens fa lliures.

Un tercer repte, molt relacionat amb el primer, és mostrar la radicalitat del cristianisme. La pel·lícula *De dioses y hombres*, de Xavier Beauvois, sobre els monjos trapencs assassinats a Algèria, ens en parla. Aquells monjos eren gent normal i corrent, amb dubtes i pors, com nosaltres, però es van tornar extraordinaris. Prenen una decisió radical per seguir Jesús tot i arriscar les pròpies vides. Finalment van ser assassinats i ara són beats. Per això crec que no podem vendre el cristianisme com una religió fàcil; el cristianisme requereix una exigència radical per seguir Jesús. Si això ho oferim als nostres joves d'avui se sentiran vius i apassionats. Crec que ara és el moment de ser valents i fer aquesta apassionada proposta cristiana.

Un altre repte molt difícil és com oferir una doctrina moral clara. En una societat que ha evolucionat d'una manera tan diferent, com ensenyar la doctrina sobre el matrimoni quan tanta gent està divorciada, quan tantes relacions es trenquen? Crec que el mateix papa Francesc ha obert un bon camí al respecte. El Papa diu que hem de partir del punt on es troba la gent, no d'on haurien d'estar. Hem de començar per les seves vides, pel que fan, per les responsabilitats que tenen. I el gran repte és fer-ho i alhora presentar una invitació a créixer en la santedat. Molta gent ataca el papa Francesc perquè ell parteix de la vida real de les persones, però és això el que cal fer.

És possible constatar l'existència del mal i alhora continuar vivint amb esperança?

El que a mi em fa tenir esperança és visitar sovint, paradoxalment, el Pròxim Orient. Vaig a veure tan sovint com puc els meus germans i germanes de l'Iraq, Síria, Algèria, Egipte... I el que em manté esperançat és ser amb aquestes persones, que han vist el pitjor. Les meves germanes de l'Iraq han estat a punt de ser assassinades per l'ISIS, però viuen amb alegria i tot ho estimen. A Algèria vaig tenir la sort de conèixer el bisbe d'Orà, Pierre Claverie, dominic, que va ser assassinat el 1996, i puc dir el mateix d'ell... Són persones que passen per situacions de patiment inimaginables, i viuen amb alegria. La meva experiència em diu que qui se senti deprimat... que vagi cap a l'Iraq!

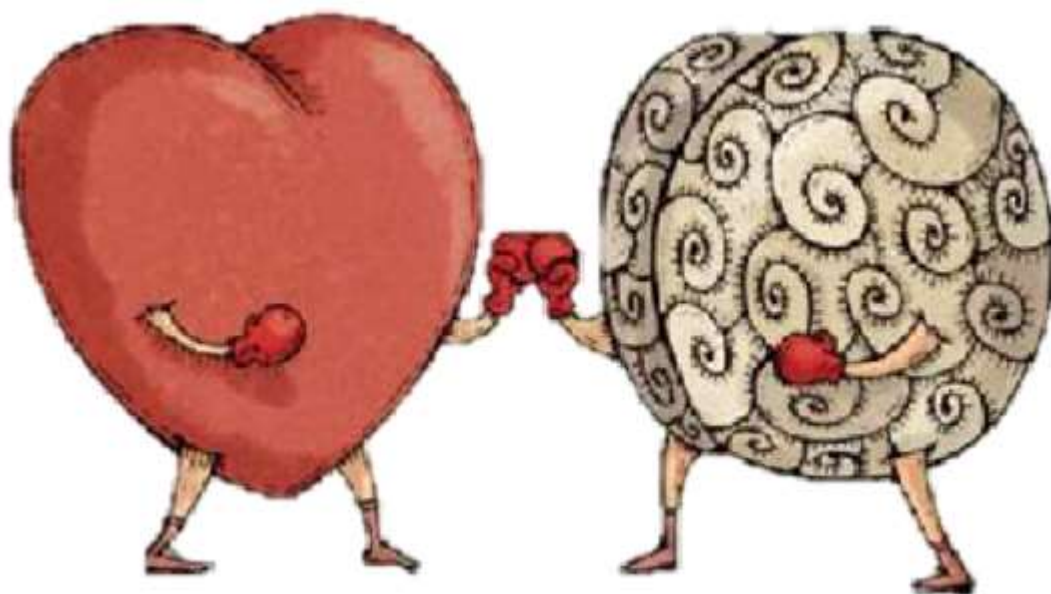
Això ho vaig veure per primer cop l'any 1993, quan vaig anar a Ruanda i hi començaven els problemes, i després a Angola, amb la guerra civil, i també al Congo... I dono gràcies a Déu per haver viscut una part del dolor, del patiment del nostre temps. Els germans que viuen en aquests llocs tan difícils m'ensenyen l'esperança i la bellesa de la fe. Quan ets a Bagdad ja no et preocupes per què menjaràs a la nit, només tens l'alegria d'estar viu. Aquests indrets de patiment et treuen les preocupacions sobre les coses insignificants. Jesús mateix ens diu que no hem

d'amoïnar-nos pel que no és important.

Fa dos anys, quan vaig visitar Síria, vaig estar en un monestir a 5 quilòmetres del front amb l'ISIS. Cada nit se sentia el soroll dels combats, i al matí celebràvem l'eucaristia. Aleshores vaig poder comprendre molt millor el sentit de l'eucaristia. Jesús la va instituir en el pitjor moment de la seva vida: tot semblava acabat, els deixebles l'havien abandonat, Judes l'havia traït i Pere, negat. Aparentment no hi havia futur, tot era ben fosc. I just en aquell moment, Jesús va fer la cosa més increïble: va prendre el pa, el va partir i va dir: «Això és el meu cos.» Cada diumenge, quan anem a missa —si és que hi anem— recordem el pitjor moment de la història cristiana. Per tant, l'eucaristia és el sagrament de l'esperança.

L'orde dels dominics es caracteritza per l'èmfasi en l'estudi i en el pensament. Quina ha de ser la relació entre fe i raó?

L'antic rabí en cap d'Anglaterra, Jonathan Sacks, un gran pensador religiós, va definir els éssers humans com a «animals en cerca de sentit». Ser humà és buscar el sentit de la nostra vida. I per a nosaltres, cristians, aquest sentit es desplega en l'Evangeli. Quan llegeixo la vida, la mort i la resurrecció de Jesucrist dic: «Sí, aquest és el sentit de la meua vida!» El que fa la raó és ajudar-me a entendre el sentit que la fe em dona. I en aquesta cerca del sentit rebo l'ajuda de la gran literatura, de les bones pel·lícules o de les obres mestres de l'art i de la música. Tots els esforços de l'ésser humà, d'arreu del món, per donar sentit a les nostres vides m'ajuden a entendre l'Evangeli, i alhora l'Evangeli m'ajuda a entendre el sentit allí on es trobi.

Amb la raó i la feina dels teòlegs intenten establir la relació entre el sentit que trobem en l'Evangeli i el sentit que trobem en tots els aspectes de les nostres vides: quan ens enamorem, quan compartim un àpat, quan estem amb els amics... Tot això no es pot desvincular del sentit que ens dona Jesucrist. El sentit de la nostra vida ens és donat, però ens toca sempre a nosaltres descobrir-lo.

Quin missatge específic pot aportar l'Església en aquesta època d'incertesa?

Avui dia hem d'enfrontar-nos a una crisi ecològica, una gran confusió política, a l'increment de la violència a tot arreu... Per això la gent té por del futur. Una reacció habitual a aquesta por és tancar els ulls i les orelles i no voler saber res de tot això. En canvi, la nostra fe ens fa veure clarament la realitat, fa que ens mantinguem amb els ulls oberts.

Els cristians creiem que estem en mans de Déu, que el nostre desig de felicitat es veurà acomplert, que les promeses de Déu són certes. Aquesta és la nostra fe. La fe no ens paralitza, ens fa estar amatents. A tot arreu, als llocs més difícils, trobem cristians que no es donen per vençuts, sinó que perseveren per veure què poden fer, perquè confien i saben que estan en mans del Senyor. Tenim esperança i tenim futur, perquè el Senyor no ens abandona.

El 2020, de la nova província claretiana de Sant Pau formada per Catalunya, Euskal Herria, França i Itàlia

El Govern General dels Missioners Claretians ha anunciat [la constitució de la nova província de Sant Pau](#) que agrupa les comunitats i obres de Catalunya, Euskal Herria, França i Itàlia. Coincidint amb la festivitat de Sant Pere i Sant Pau, s'ha publicat el decret de creació de la [nova província](#) que serà efectiu l'1 de gener de 2020.

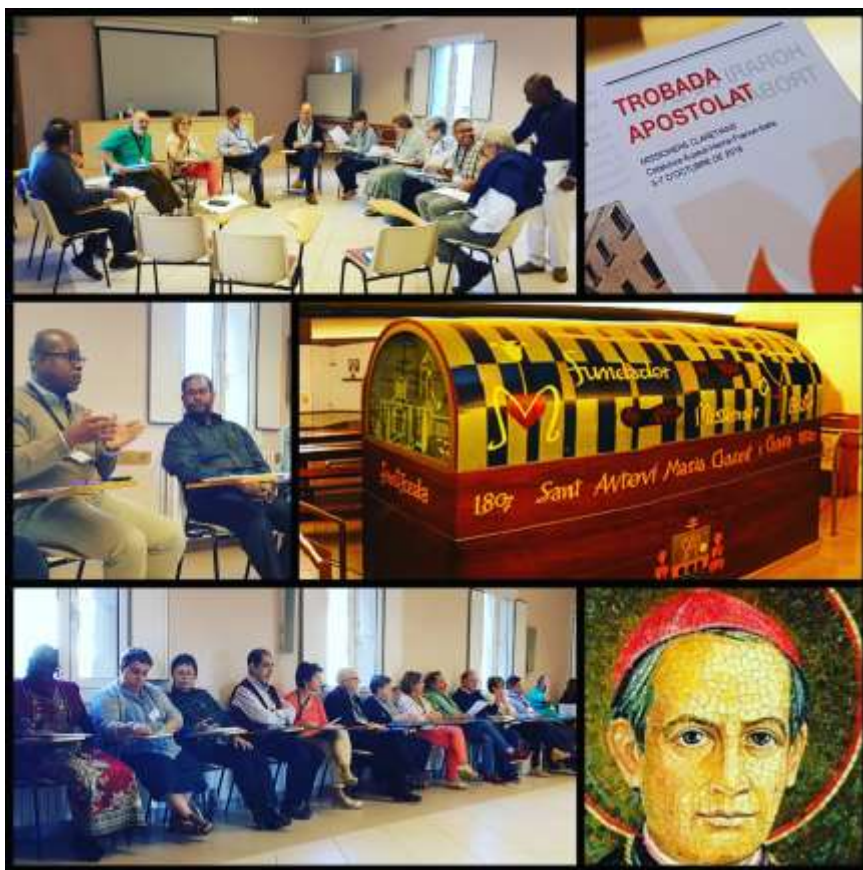
També s'ha anunciat la composició del nou govern provincial que serà el responsable de la nova província a partir de l'1 de gener. El pare Ricard Costa-Jussà Bordas, l'actual provincial de Catalunya, serà el nou provincial de Sant Pau amb un equip format per un membre de cadascuna de les províncies actuals: el pare Rafael Gómez Busto d'Euskal Herria, el pare Raymundo Adormeo Serdon de França, el pare Renato Caprioli d'Itàlia, i el germà Josep Codina Plana de Catalunya. Tots cinc formen part dels actuals equips provincials. El govern provincial tindrà la seu a Barcelona.

El procés de reestructuració

El Capítol General dels Missioners Claretians del 2009 va aprovar culminar un procés de reestructuració de l'organització territorial dels claretians a Europa per impulsar la seva missió. Durant aquests anys s'ha fet un procés de reflexió i treball conjunt per valorar la millor resposta a la noves necessitats i situació del continent europeu. El 2015 els organismes claretians de Catalunya, Euskal Herria, França i Itàlia van iniciar un procés conjunt que ara culmina amb la creació de la nova província de Sant Pau.

Des de 2015 s'han celebrat diverses reunions de treball dels provincials, com a comissió coordinadora acompanyada per un delegat del govern general, i dels equips provincials de les quatre províncies per plantejar conjuntament la manera d'encaminar-se cap a un nou organisme. També s'han fet trobades sectorials de laics i claretians implicats en les diverses obres i presències claretianes, com parròquies, escoles, i obres socials.

Durant aquest procés de reestructuració s'ha elaborat conjuntament el document '[Cap a un projecte de vida i missió](#)', que recull els principis i objectius que orientaran la vida i missió de la nova Província. Ha estat elaborat a partir de diverses enquestes, consultes i trobades entre els missioners claretians i els laics implicats.

El document marca com a prioritats la dimensió missionera i evangelitzadora de les presències claretianes, la dimensió comunitària i l'opció pels pobres, i el diàleg i el treball conjunt amb tota l'Església i amb les realitats que volen transformar el món.

Nou govern provincial

El procés de creació d'una nova província preveia que el primer govern provincial fos nomenat pel Superior General dels Missioners Claretians. Després d'un sondeig a tots els claretians dels organismes implicats, el Superior General, el pare Mathew Vattamattam, ha nomenat el pare Ricard Costa-Jussà primer provincial de la província de Sant Pau, nomenament que serà efectiu l'1 de gener de 2020.

El pare **Ricard Costa-Jussà** (Sabadell, 1967) va estudiar al Col·legi Claret de Sabadell i va entrar com a postulant a la Congregació l'any 1979. Va fer la primera professió el 1988 a Vic. Va ser ordenat diaca l'any 1994 a Valls, i sacerdot a Sabadell l'any 1995. Després del temps de postulantat i noviciat, va fer els estudis de filosofia i teologia a la Facultat de Teologia de Catalunya. Ha exercit la seva missió pastoral a les comunitats de Valls, Sant Boi de Llobregat, Girona i Barcelona. El 2016, quan va ser escollit provincial de Catalunya, era rector de les parròquies del Cor de Maria i de Sant Tomàs de Barcelona. Des del 2002 també havia assumit diverses responsabilitats en el govern de la província.

El nou govern provincial està format també per:

-El pare **Rafael Gómez** (Bilbao, 1960) va ser alumne del Cor de Maria de Bilbao i va fer estudis de magisteri. El 1981 va iniciar el noviciat i el 1982 va fer la primera professió. Després de completar els estudis, el 1985 va ser destinat al col·legi Claret Askartza de Leioa on es va dedicar a la docència i la pastoral juvenil. El 1988 va ser ordenat sacerdot. Després d'un any a Claret Larraona, va tornar a Claret Askartza, on entre 1995 al 2006 va ser cap d'estudis i director. El 2007 va fer un Master Business Administration Executive en ICADE (Madrid) i de direcció de centres concertats i des de 2009 és ecònom provincial dels Claretians d'Euskal Herria.

-El pare **Raymundo Adormeo** (Lucena City, Quezon, Filipines, 1979) va entrar al seminari dels claretians a Filipines el 1996. Va fer la primera professió el maig del 2002. Del 2003 al 2007 va completar la seva formació a la comunitat claretiana intercultural de Colmenar Viejo, Madrid, estudiant teologia a la universitat de Comillas. L'any 2007 es va incorporar a la província de França. Va ser ordenat diaca a Toulouse i sacerdot a Filipines el 2008. Ha estat en diverses comunitats i parròquies a Toulouse, Narbona i Marsella. Des de 2009 forma part del govern provincial com coordinador de pastoral i secretari.

-El pare **Renato Caprioli** (Petrella Salto, Rieti, Itàlia, 1943) va ingressar al seminari dels claretians a Frascati el 1955, fent la primera professió el 1961. Es va llicenciar en Teologia i Filosofia a Universitat Urbaniana de Roma. Ha estat a les comunitats de Lecco, Trieste i Segrate, on ha exercit de professor de religió a les escoles públiques. El 1974 va ser ordenat sacerdot. Des del 1979 ha estat a Segrate on ha tingut diverses responsabilitats pastorals a la parròquia dels claretians. Del 1986 al 2003 va ser-ne rector i superior de comunitat. Des de 2003 és el rector i superior de la comunitat de Trieste.

-El germà **Josep Codina** (La Celler de Ter, Girona, 1967) va descobrir la seva vocació claretiana essent cooperant a la missió de Guajará-Mirim (Brasil). Va fer la primera professió el 2006. Ha fet estudis de teologia a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic, la llicenciatura en Ciències Religioses i Catequètiques per l'Instituto Superior de Ciencias Religiosas y Catequéticas "San Pío X" i el postgrau en Educació i Reflexió Educativa de la Facultat de Psicologia i Ciències de l'Educació i de l'Esport Blanquerna, de la Universitat Ramon Llull. Des de 2011 resideix a la comunitat de Valls, dedicat principalment a la pastoral educativa i a la pastoral parroquial. Des de 2016 forma part del govern provincial com a prefecte d'apostolat.

El nou govern provincial exercirà amb l'encàrrec de conduir la província fins que celebri el seu primer capítol, previst cap al 2022.

La nova província

La nova província de Sant Pau agrupa les diverses obres i presències claretianes a Catalunya, Euskal Herria, França i Itàlia. Formaran part de la província de Sant Pau 165 missioners claretians i entre altres presències inclou:

- 29 parròquies i esglésies que atenen pastoralment els claretians a Barcelona, Girona, Montgat, Sallent, Sant Boi de Llobregat, Lleida, Valls, Vic, Bilbao, Donostia, Vitoria, Agurain-Salvatierra i Araia, Tolosa, Marsella, Narbona, Roma, Segrate, Altamura i Trieste.
- 4 escoles a Barcelona, Valls, Pamplona i Leioa, amb l'escolarització de més de 5.000 alumnes, i 2 residències universitàries a Euskal Herria.
- 12 obres socials i iniciatives solidàries com el Casal Claret (Vic), l'ONG Enllaç Solidari (Catalunya) la Sozial Fondoa Claret (Bilbao), la Fundació Proclade-Yanapay (Euskal Herria), l'Associazione Comunità di Via Gaggio (Lecco), l'Associazione L'altra Faccia dell'Africa (Altamura), juntament amb els serveis parroquials de Càritas, d'atenció d'immigrants i d'acollida a persones sense sostre a diverses parròquies.
- 4 serveis de lleure i esport, a Euskal Herria i Catalunya
- 4 casa de convivències, a Euskal Herria i Catalunya
- 1 casa d'Espiritualitat a Vic.
- Plataformes de cultura i comunicació com l'Editorial i Llibreria Claret de Barcelona.
- La col·laboració amb moviments vinculats a la família claretiana.

La província pren el nom de Sant Pau, que tant va marcar l'espiritualitat missionera del pare Claret i que, segons la tradició, va evangelitzar les primeres terres de l'oest de la Mediterrània. En la nova província es troben també els llocs fundacionals Claretians: la ciutat de Vic, on va ser fundada la Congregació el 1849 i que acull el temple-sepulcre de Sant Antoni Maria Claret; Sallent, la ciutat natal del fundador; i Font Freda, on va morir exiliat el 1870. A Roma i a Euskal Herria també hi ha importants testimonis del pas del pare Claret.

Contacte Premsa: 647 404 671 (Animaset)

La veritat, a debat

IÑAKI PARDO TORREGROSA
LA VANGUARDIA 30 JUNIO 2019

La pregunta de Ponç Pilat –Què és la veritat?– avui continua vigent i provocant reflexions i respostes a l'interrogant, sobretot en la batejada com l'era de la postveritat. Aquest cap de setmana el centre d'estudis Cristianisme i Justícia (CiJ) ha celebrat les terceres jornades biennals de pensament a fi d'actualitzar el diàleg entre fe i justícia al voltant del “segrest de la veritat”.

Va obrir les jornades Joan García del Muro (Lleida, 1961), professor de filosofia a la Universitat Ramon Llull i autor de l'assaig *Good bye, veritat* (Ed. Pagès), que va ser premi d'assaig Josep Vallverdú. La seva tesi és que la veritat objectiva avui “ha desaparegut perquè s'ha convertit en un producte de consum, una mercaderia”. “És allò que m'interessa o el que puc comprar”, afegia. Va advertir del “tribalisme epistemològic”, la defensa d'allò que compartim a la nostra bombolla i la nostra

cançó de ressonància, que ens porta al “tribalisme moral” i a invisibilitzar l'altre i “arrabassar la humanitat i la dignitat” al diferent. I va assenyalar el risc que això comporta per a la democràcia, el reconeixement del que pensa diferent.

Per Joan García del Muro, “el característic de la postveritat no es troba tant en l'emissor com en el receptor, en la seva credulitat voluntària”. I va concloure assenyalant que “la postveritat vincula la veritat al poder”.

CiJ ha optat per aquesta qüestió en les jornades celebrades entre ahir i divendres perquè considera que estem “en temps d'extrem relativisme”, que “la veritat és qüestionada fins i tot en els seus fets”. “No hi ha veritat allà on la dignitat humana és vulnerada”, apunta el centre dels jesuïtes, que subratlla que “veritat i justícia són el primer fruit de l'Evangeli”.

“La veritat ha estat segrestada, i amb aquest segrest es justifiquen avui tantes injustícies al nostre món”, sentencien. Des dels milers de morts que hi ha a la Mediterrània entre immigrants i refugiats que busquen un futur millor fins a l'exclusió social en què viu una part de la societat. La mentida forma part del món actual i es confon amb la veritat.

En les jornades hi van participar el teòleg i psicòleg Víctor Hernández, la teòloga Montse Escribano, l'antropòleg Jesús Sanz, el polític Javier Arregui i el teòleg Pepe Laguna, entre altres ponents, a més d'un centenar d'assistents.

A la convocatòria del 2015 es van analitzar les fronteres de la postmodernitat, la qüestió ecosocial, la precarietat i els moviments socials. A la segona edició, del 2017, es van abordar tres reptes que són claus en el món actual: el creixement de les desigualtats, la incorporació del feminisme al debat social i la secularització cristiana en diàleg amb altres propostes religioses.

1000 anys del Priorat benedictí de Sant Llorenç de Morunys

Bisbat de Solsona. El passat dia 16 a la tarda se celebrà a l'església de Sant Llorenç de Morunys l'acte commemoratiu dels 1000 anys de la fundació del Priorat benedictí.

En una església pràcticament plena d'assistents es presentà un llibret commemoratiu a càrrec de Jaume Adam i Vidal, alhora que s'explicaven alguns trets de l'evolució històrica del monestir. Seguidament el pare benedictí Jordi Castanyer pronuncià una conferència sobre la figura de sant Benet, la seva regla i la vida monàstica.

L'acte, que fou organitzat per la Parròquia amb la col·laboració de l'Ajuntament de la vila i l'Associació Cultural Vall de Lord, finalitzà amb un refrigeri molt participat als claustres de l'església, davant mateix de l'edifici prioral del segle XV-XVI protagonista de

l'esdeveniment.

Informa: *Jaume Adam*

Margarita Mª Bordallo Nieto, nova coordinadora de regionals

A los miembros de las Juntas Directivas Confer Diocesanas y Regionales

Buenos días para todos/as.

Después de varias gestiones, como habéis podido observar en el Programa de Actividades de la CONFER para el curso 2019-2020, tenemos nueva persona que va a encargarse de la Coordinación de Regionales y Diocesanas, sustituyendo a Toya.

Se llama **Margarita Mª Bordallo Nieto** y pertenece al Instituto de las Religiosas de María Inmaculada Misioneras Claretianas.

Fue provincial hace ya unos cuantos años y ha aceptado con gusto formar parte de nuestro "equipo" de la CONFER.

Vendrá por la sede los lunes, miércoles y viernes, con el mismo horario de Toya (de 9,00 a 13,00 horas).

Agradecemos a Maite Garitagoitia (ya se lo hemos expresado), Provincial y perteneciente al Consejo General, el favor que hace a la CONFER ofreciendo a Margarita y deseamos que todo el trabajo y la estancia entre nosotros de Margarita sea fructífera.

Desde este momento, ¡Bienvenida, Margarita!

Se incorporará a partir del día 16 de septiembre, dado que ya tenía otros compromisos personales para esas fechas primeras de septiembre.

Un abrazo y feliz verano para todos/as..

“Al aire y a ti” a Spotify

21/06/2019 – **IVICON**

Las Esclavas del Divino Corazón han lanzado el disco #AlAireYATi en la plataforma de música Spotify.

Con su difusión quieren llegar al corazón de cada niño, joven y adulto y entrar así en su rutina de reproducciones para “que les ayude a poner palabra a lo que les pasa por dentro y encontrarse con el Señor”.

El proyecto, que nació por el deseo de compartir juntas la música y la fe, quiere colarse por los canales de hoy “para que estas canciones les puedan ayudar a hacerse preguntas”.

El lanzamiento del disco se hizo en una celebración interna el día de la Esclava y, en forma de concierto solidario el 22 de abril en Sevilla. Ahora comienza su difusión por las plataformas digitales para, el curso que viene, organizar más conciertos por los centros educativos de la Fundación Spínola, obra apostólica de la Congregación adc que agrupa los centros del carisma Spínola en España.

“Ojalá cuando lo escuchen tengan deseos de transformación”

Puedes escuchar el disco pinchando en el siguiente [enlace](#)

XARXES DE L'URC: SEGUIM-NOS

Jun 2019 • 30 días

DATOS DESTACADOS DEL TWEET

Tweet principal tuvo 846 impresiones

Bon dia! ☀️ Ahir, va tenir la tradicional processó de Corpus, amb la participació dels religiosos 🙏. A Barcelona, Omella va destacar l'Eucaristia, com "un signe d'amor permanent que ens fa viure la unió amb Jesucrist." pic.twitter.com/qfSNJw0HaJ

👤 2 ❤️ 14

[Ver toda la actividad del Tweet](#)

[Ver la Actividad del Tweet](#)

Seguidor principal Seguido por 10,2 mil personas

Catolicos por tu web

@CATOLICOSxtuWEB LE SIGUE

Nuestro único tesoro, Cristo y Cristo Crucificado, ANUNCIAMOS su amor, lo más grande que hemos vivido!!! #CatólicosportuWeb 🙏

[Ver perfil](#)

[Ver el panel de seguidores](#)

Mención principal tuvo 67 interacciones

Signes dels temps TV3

@signesdelstemp · 31 may.

La @FVidalBarraquer és dedicada a la salut mental a través de l'assistència, la docència i la recerca. Diumenge coneixerem aquesta fundació i parlarem amb la psicòloga Maite Valls. 2 de juny ⌚ 10.30 📺 TV3

@espiritualtrans @Uramonllull
@giecatalunya @ReligiososCat
pic.twitter.com/HLOjczZwi

👤 6 ❤️ 11

[Ver Tweet](#)

Tweet con contenido multimedia principal tuvo 416 impresiones

Avui, el #PapaFrancesc ens diu: "A les 13 h, siguis on siguis, atura't, inclina el cap i prega per la #pau" 🕊️

pic.twitter.com/56yWONITHA

👤 2 ❤️ 7

[Ver toda la actividad del Tweet](#)

ROSALÍA: “DIO\$ NO\$ LIBRE DEL DINERO”

Milionària

La Rosalía, uh

Que jo sé que he nascut per ser milionària
Com si plogués llençant als bitllets pels aires
Un dia per Mumbai i el següent a Malta
Sempre ben escoltada a prova de bala

I el que voldria és tenir un Bentley
De color blanc i un de color verd
Però tot això sé que no ho puc fer
Fins el dia que tingui molts diners

I el que voldria és tenir
(Fucking money man)
Només vull veure billets de cent
(Fucking money man)
Signe del dollar dintre la ment
Fucking money man
Només vull veure billets de cent
Fucking money man
Signe del dollar dintre la ment

Que jo sé que he nascut per ser milionària
Perquè em tanquin el Louvre així com al MACBA
Cada dia celebrant el meu cumpleanys
I dos lleopards current pel jardí de casa

I el que voldria és tenir
 (Fucking money man)
 Només vull veure billets de cent
 (Fucking money man)
 Signe del dollar dintre la ment
 Fucking money man
 Només vull veure billets de cent
 Fucking money man
 Signe del dollar dintre la ment

 Porto dos Audemars
 Fets a mà coberts de diamants
 I un Hublot Black Caviar Bang bang
 Que te'l puc regalar
 Tinc un xaval contractat
 Perquè m'obri els regals de nadal
 Tanco el centre comercial
 I em menjo jo sola un gelat
 Cava o champagne
 Poppin' botellas
 Bautitzo el iot
 Compro una estrella
 Tinc una illa que té el meu nom

 Però el que voldria és tenir
 (Fucking money man)
 Només vull veure billets de cent
 (Fucking money man)
 Signe del dollar dintre la ment
 Fucking money man
 Només vull veure billets de cent
 Fucking money man
 Signe del dollar dintre la ment

 Fucking money man
 (Fucking money man)
 Només vull veure billets de cent
 Fucking money man
 Signe del dollar dintre la ment
 Fucking money man
 (Fucking money man)
 Només vull veure billets de cent
 Fucking money man

Dio\$ No\$ Libre Del Dinero

Millone' ardiendo (mi cielo, ardiendo)
Amo quemarlo' (quemarlo', quemarlo')
Entraña' de fuego (de fuego, de fuego)
Billete' llorando (llorando, llorando)
Que no' libren del dinero (dinero, dinero)
Lo' verde' y lo' morao' (morao', morao')
Bilioso como un veneno (veneno, -neno)
Que lo aparten de mi lao' (mi lao')

Dio' no' libre del dinero (queriendo, queriendo, queriéndolo)
Dio' no' libre del dinero (vistiendo, vistiendo, vistiéndolo)
Dio' no' libre del dinero (contando, contando, contándolo)
Dio' no' libre del dinero (teniendo, teniendo, teniendo)
Dio' no' libre del dinero (moviendo, moviendo, moviéndolo)
Dio' no' libre del dinero (buscando, buscando, buscándolo)
Dio' no' libre del dinero (soñando, soñando, soñándolo)
Dio' no' libre del dinero (teniendo, teniendo, teniendo)

Millone' ardiendo (al cielo, ardiendo)
Cheque' en blanco
Subiendo pal' cielo y entrando
Dinero, quiero dinero (dinero, dinero)
Yo no lo quiero pa' na' (pa' na', pa' na')
Por reye' y presidente' con la carita cortá'

Dio' no' libre del dinero (queriendo, queriendo, queriéndolo)
Dio' no' libre del dinero (vistiendo, vistiendo, vistiéndolo)
Dio' no' libre del dinero (contando, contando, contándolo)
Dio' no' libre del dinero (teniendo, teniendo, teniendo)
Dio' no' libre del dinero (moviendo, moviendo, moviéndolo)
Dio' no' libre del dinero (buscando, buscando, buscándolo)
Dio' no' libre del dinero (soñando, soñando, soñándolo)
Dio' no' libre del dinero (teniendo, teniendo, teniendo)

EL BATEC DE L'ESGLÉSIA

Saber descansar i fer vacances

JOAN-ENRIC VIVES, Bisbe d'Urgell. LA VANGUARDIA 30 JUNIO 2019

Hem començat l'estiu i acabem el curs de les activitats més habituals de l'any. El dia és més llarg, la natura es mostra bellíssima, platges i muntanyes ens atreuen amb el seu encant, tot sembla que ens reclama quin descans podem fer, o quins canvis d'activitats, què farem a les vacances (si en tenim!) o com repartirem els dies, què podran fer els més joves i els més petits de la família durant les seves llargues vacances, i com atendrem les persones grans... Fem projectes i tenim il·lusions. I això és bo. Sense deixar de valorar els que continuen treballant per prestarnos serveis, esvegin o no, o ser solidaris amb les persones que no tindran vacances perquè no tenen feina, o perquè pateixen malalties... Descansem sense oblidar el que ve. Ens cal aprendre a fer vacances.

L'inici de l'estiu i el final del curs és un moment oportú per donar gràcies pel que hem viscut, per descobrir-hi la mà de Déu que ens ha anat acompanyant en el pelegrinatge de la vida. I és bo trobar algun moment per revisar com hem actuat i hem preparat les coses, com hem sabut aprofitar les experiències i els moments bons que ja no tornaran. Sempre hi ha coses que no faríem de la mateixa manera, equivocacions i fins i tot pecats que hem d'esmenar, demanar perdó i fer els canvis o millores que entenem que cal fer. I, sobretot, ens convé millorar en allò que sigui important per a nosaltres, gairebé sempre una relació espiritual més gran i confiada, com també una vida de família i de comunitat més intensa, de les relacions a la feina, al poble o la ciutat, la solidaritat amb els altres i la cura de les coses que considerem importants, més enllà de la salut i la diversió.

A força llocs de la Catalunya allunyada de les grans ciutats, aquestes pròximes setmanes acollirem molts antics veïns i feligresos dels pobles, que retornaran per vacances o, sobretot, acollirem molts turistes que hi venen a gaudir de les nostres ciutats i de les muntanyes, de les tradicions i de la bellesa del nostre art, i de les esglésies i museus. D'altres viuran uns dies de colònies, campaments o activitats de lleure en paratges més desconeguts. Tindrem noves oportunitats de viure el que el papa Francesc anomena "la cultura de l'encontre", en lloc de la cultura del "descartar", no avaluant les persones pel seu èxit o en funció del poder que aconseguixen o del que tenen, sinó pel que val cadascú de veritat, que és com dir el que val als ulls de Déu. I això ens porta a la solidaritat i a l'amor. Aquest estiu, i tot l'any, siguem testimonis coherents del que valorem, i tinguem sempre l'anhel d'estimar a fons i a tothom.

Des de la festa de Sant Joan que s'instal·la un altre ritme, potser influïts pels infants i els joves de la família que conviuen més a casa. Practiquem més el que comporta l'amistat i la conversa. Que aquest estiu sigui temps aprofitat per descansar i per servir; per viure més en família i obrir-nos a gent nova; per reflexionar, llegir, pregar més descansadament i repassar les activitats que hem viscut i que viurem a la tardor. Cal trobar temps per a cada membre de la família i regalar temps als amics. Temps per a l'esport, el passeig i el contacte amb la natura, si ens és possible. Programem-ho millor, perquè no ens passi que en lloc de descansar encara ens cansem més.

D'alguna manera, "no hi ha vacances" de ser persona autèntica. Sempre cal vetllar, estar "sempre apunt", com diuen els escoltes. Sense angoixa per tot el que sempre resta per fer, però aprenent a descansar. Bon final de curs i bons dies de descans, o, almenys, de canvi en les dedicacions!

Un 20% de la població catalana es troba en risc d'exclusió social

Barcelona, 3 de juliol de 2019
Càritas Catalunya

En presència del Bisbe Delegat de la Conferència Episcopal Tarraconense a Càritas Catalunya i Cardenal arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella, **Càritas Catalunya ha presentat l'Informe sobre exclusió i desenvolupament social**. L'informe, elaborat a mitjans de 2018 per la Fundació FOESSA, s'ha realitzat a partir de **13.000 visites presencials a domicili d'arreu de Catalunya**. Per mitjà de 35 indicadors, l'informe radiografia les situacions d'exclusió social que avui pateixen moltes persones i famílies que viuen a Catalunya.

Omella ha iniciat la seva intervenció indicant que, tot i la suposada recuperació econòmica, es continuen produint desigualtats. “La desigualtat és contrària a la justícia social, a l'equitat i a la pau social”, ha advertit Omella, i ha demanat a la societat que treballi en favor dels més pobres. **“El bé comú, la dignitat humana, la solidaritat i la subsidiarietat, són l'essència de l'Església, i l'acció de Càritas és sinònim de ser al costat dels qui més pateixen”**, ha conclòs l'arquebisbe de Barcelona.

Per la seva banda, el president de Càritas Catalunya, Francesc Roig, ha fet valdre que és la segona vegada que FOESSA es refereix a la situació catalana, i que l'informe servirà perquè tots assumim la quota de responsabilitat que tenim en la construcció de solucions i oportunitats. **“La fragmentació social està tenint lloc a costa de l'afebliment dels drets socials, i és necessari que les administracions apliquin mesures urgents per fer-hi front”**, ha indicat Roig.

L'exclusió social a Espanya

Seguidament, Raúl Flores, Cap de l'Equip d'Estudis de Cáritas Española i secretari tècnic de la Fundación FOESSA, ha incidit en les dades del conjunt de l'Estat espanyol. Flores ha destacat que l'exclusió social a Espanya és de 8,5 milions (18,4% de la població total), 1,2 de milions més que l'any 2007. D'altra banda, Flores ha alertat sobre l'increment de la bretxa de gènere a Espanya, apuntant que **una dona ha de treballar 1,5 hores més al dia per guanyar el mateix que un home**.

Finalment, Flores ha introduït algunes dades de la situació social de Catalunya, advertint que **l'exclusió social ja afecta gairebé 1,5 milions de persones (gairebé un 20% de la població)**.

L'exclusió social a Catalunya

Miriam Feu, representant de la Comissió d'Acció Social de Càritas Catalunya, ha desgranat les dades de l'*Informe sobre Exclusió i desenvolupament social a Catalunya*. Feu ha indicat que la precarització del treball, l'exclusió residencial, la salut i l'aïllament social són alguns dels factors que agreugen la situació d'exclusió social que pateixen les persones més vulnerables de la nostra societat.

Sobre la precarització del treball, Feu ha indicat que, **malgrat tenir feina, un 15,8% de les llars catalanes es troben en situació d'exclusió social**, i que, tot i la disminució de l'atur, encara estem per sobre dels nivells d'abans de la crisi (11,5% vs. 6,7%).

En relació a l'habitatge, la representant de la Comissió d'Acció Social ha afirmat que **l'exclusió residencial afecta a 3 de cada 10 persones, i que les despeses d'habitatge i subministraments condemnen a 944.000 persones a viure en pobresa severa**. A més, Feu ha ressaltat que un **4% de la població (al voltant de 300.000 persones) viu amb la inseguretat de no saber si la faran fora de casa** (viuen de relloguer, en procés de desnonament, en situació de violència familiar...)

Feu també ha incidit en les conseqüències que provoca l'exclusió social en la salut de les persones, afirmant que la pobresa augmenta les dificultats per accedir a medicaments, a serveis sociosanitaris o a un règim adequat d'alimentació. **“Prop d'un 4% de les persones viuen en llars sense accés a una alimentació bàsica, i 780.000 persones (un 10% de la població) han deixat de comprar medicines i seguir tractaments per problemes econòmics”**, ha apuntat Feu.

Finalment, Feu ha volgut posar rostres a les situacions d'exclusió social, apuntant que els **col·lectius que més la pateixen la pobresa** són les **dones** (l'exclusió social de les llars sustentades per dones se situa al 20,7%, quan la dels homes és del 16,7%), les **persones migrants** (una llar sustentada per una persona migrant extracomunitària té tres vegades més possibilitats de caure en risc d'exclusió), les **persones a l'atur** (el 84,1% de les llars sustentades per persones que busquen feina es troben en exclusió social), les **famílies nombroses** i les **famílies monoparentals** (són les més exposades al risc d'exclusió, situant-se al 38,4% i 25,7% respectivament vs. a la mitjana del 17,5%) i els **infants** (el 22% dels menors es troba en situació d'exclusió social a Catalunya).

Davant d'aquesta situació, els representants de Càritas han demanat **garantir el dret a un habitatge digne, definir plans d'ocupació específics per als col·lectius més vulnerables, revisar la implementació de la renda garantida de ciutadania i una millor redistribució de la despesa social**.

La PROTECCIÓ DELS MENORS

“Molts abusadors eren els religiosos més populars”

MAI MÉS

El mes de març, els germans Jordi i Oriol de la Mata van denunciar haver patit, en els anys setanta, abusos sexuals per part de dos sacerdots i professors de l'escola Sant Ignasi de Barcelona. Els abusadors haurien estat el pare Pere Sala, que avui té 90 anys i viu a la residència Sant Ignasi, i el pare Lluís To, que ja és mort. Arran d'aquella denúncia, tres dones més, van assegurar que també el pare To havia abusat d'elles. En la seva opinió, la institució ho va encobrir tot.

El Punt Avui 30.06.2019

Mireia Rourera - Barcelona

Les denúncies per abusos sexuals dins l'Església han esquitxat de ple moltes ordes religioses, entre què la Companyia de Jesús, que té en la vocació docent una de les seves raons de ser. Els jesuïtes han obert una investigació per saber què va passar a les seves escoles i quan i han establert mecanismes perquè no torni a passar. Ens en parla el delegat dels Jesuïtes a Catalunya, Llorenç Puig.

Senyor Puig, quin horror.

Sí, ha estat un any molt dur i hem estat molt indignats perquè hi ha víctimes, persones que han patit quan haurien d'haver estat protegides.

Què se li diu a una víctima?

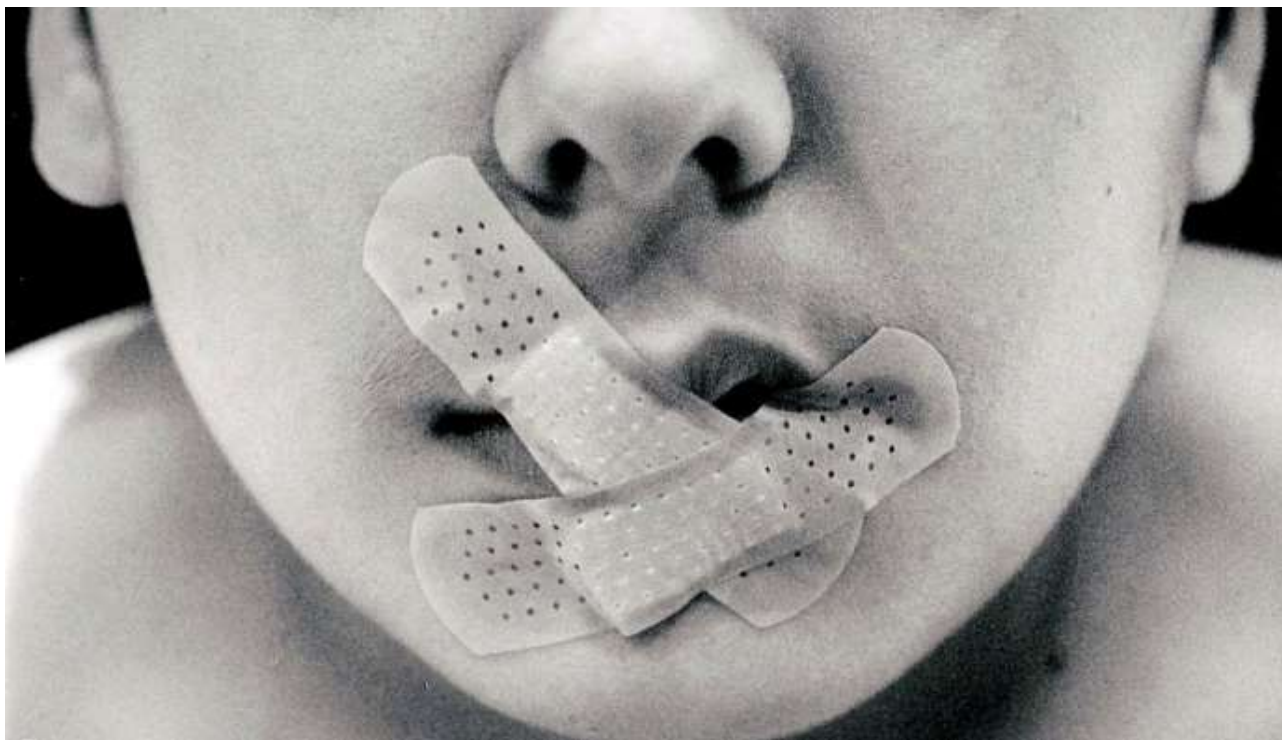
És difícil. Hem vist que els abusos sexuals deixen unes empremtes molt fortes i que duren

molts anys. Hi ha gent que es pregunta: i com és que ara surten casos que van passar als anys setanta, vuitanta o noranta? Doncs perquè les víctimes necessiten molt de temps per poder entendre el que ha viscut. Quan la pròpia sexualitat no està encara desenvolupada, una víctima no pot identificar el que li ha passat; patir una situació així et deixa desorientat. La tristesa és que tants anys després no saps què es pot fer més que escoltar, demanar disculpes per si vam cometre errors i estar al seu costat.

La Companyia de Jesús, un cop van començar a sortir denúncies, va obrir una investigació.

Vam tenir clar que havíem de posar-nos a saber què havia passat. Des del 2016, ja teníem una adreça electrònica perquè la gent ens pogués dir si havia patit una situació d'abús a la seva escola en algun moment, però ara han sortit més casos. També vam posar-nos a les escoltes i preguntar si algú havia sentit rumors d'algunes situacions que s'haguessin pogut produir. Això és molt difícil; en no haver-hi cap registre escrit, només podem saber el que ens volen explicar o, si hi ha rumors, anar estirant el fil. Per això torno a fer una crida perquè si algú sap d'una situació ho expliqui.

Les víctimes diuen que els jesuïtes ho sabien i no hi van fer res.

No crec que hi hagi hagut un cas d'encobriment orquestrat. Són situacions difícils d'abordar i potser es van cometre errors. Ara, quan hem preguntat, hem trobat sorpresa també entre els companys dels abusadors. En aquells anys, hi havia una manera de tractar als alumnes (per exemple, càstigs, fins i tot corporals) que avui no seria correcta. D'aquí a l'abús del poder d'autoritat hi ha un pas i de l'abús d'autoritat a l'abús sexual, és un altre pas. No dic que vagin sempre tots seguits, però és el concepte abús. I en un moment donat, l'Església i els capellans tenien una autoritat molt gran i per això molta gent s'horroritza i es pregunta: com és possible? El que he anat veient és que és difícil de poder detectar-ho. Primer, perquè aquella persona tenia autoritat i si un nen deia una cosa tampoc li feien gaire cas i, segon, una cosa que he descobert ara, molts dels abusadors eren els religiosos més populars, els més estimats. Això distorsiona molt la situació, perquè et trobes que uns et diuen que X era un abusador i moltes altres persones et diuen

que això és impossible perquè era el més encantador, el que més ajudava, el més els entenia...

El pare To, després de ser condemnat per abusar d'una nena, el van enviar a Bolívia.

Avui, tenim més consciència que l'abusador moltes vegades pot ser reincident. I en el cas del pare To, ara sabem que va ser molt reincident. Alguns dels qui el coneixien diuen que és com si tingués una doble personalitat: d'una banda, era encantador, però d'altra, era capaç d'aquestes atrocitats. Li van fer un tractament psicològic en un centre especialitzat i no se'l va deixar tenir contacte amb menors. Crec que hem de pensar, evidentment, en les víctimes, però també en els victimaris; han de ser tractats.

Què fan perquè no es repeteixi?

Hi ha uns protocols i si un menor diu que li ha passat alguna cosa, s'avisava immediatament el Departament d'Ensenyament i de Benestar Social i els Mossos. Però, a part, ara hem establert mecanismes per estar atents. Podem saber que ha passat alguna cosa perquè algú ho ha vist i ho ha dit, però també hi pot haver sospites: si un nen o nena està molt callat, defuig... Una de les estratègies molt importants és que tenim un petit exercit d'ulls que estan atents, perquè són els mateixos alumnes als qui hem ensenyat a detectar tot això. S'està fent tant a primària com a l'ESO una petita formació. Als més petits se'ls diu: "Si et diuen que guardis un secret però et fa mal, no ha de ser un secret. Tot el que fa mal no és secret; ho has d'explicar." Als més grans se'ls ensenya a ser capaços d'identificar les coses. Una altra cosa és la confiança. Volem que l'escola sigui un lloc segur i no només perquè no els passin coses, sinó perquè els alumnes puguin tenir la seguretat que hi poden explicar les coses i que seran escoltats.

Comunicat de la Pastoral Obrera de Catalunya sobre els abusos sexuals a menors i altres persones vulnerables a l'Església i a la societat, en general

Abusos: els qui formem el cos de Crist, sofrim

«Déu ha disposat el cos de tal manera que ha donat més honor als membres que més en necessiten, perquè en el cos no hi hagi divisions, sinó que tots els membres tinguin la mateixa sol·licitud els uns pels altres. Per això quan un membre sofreix, tots els altres sofreixen amb ell, i quan un membre és honorat, tots els altres s'alegren amb ell» (1Co 12,24-26)

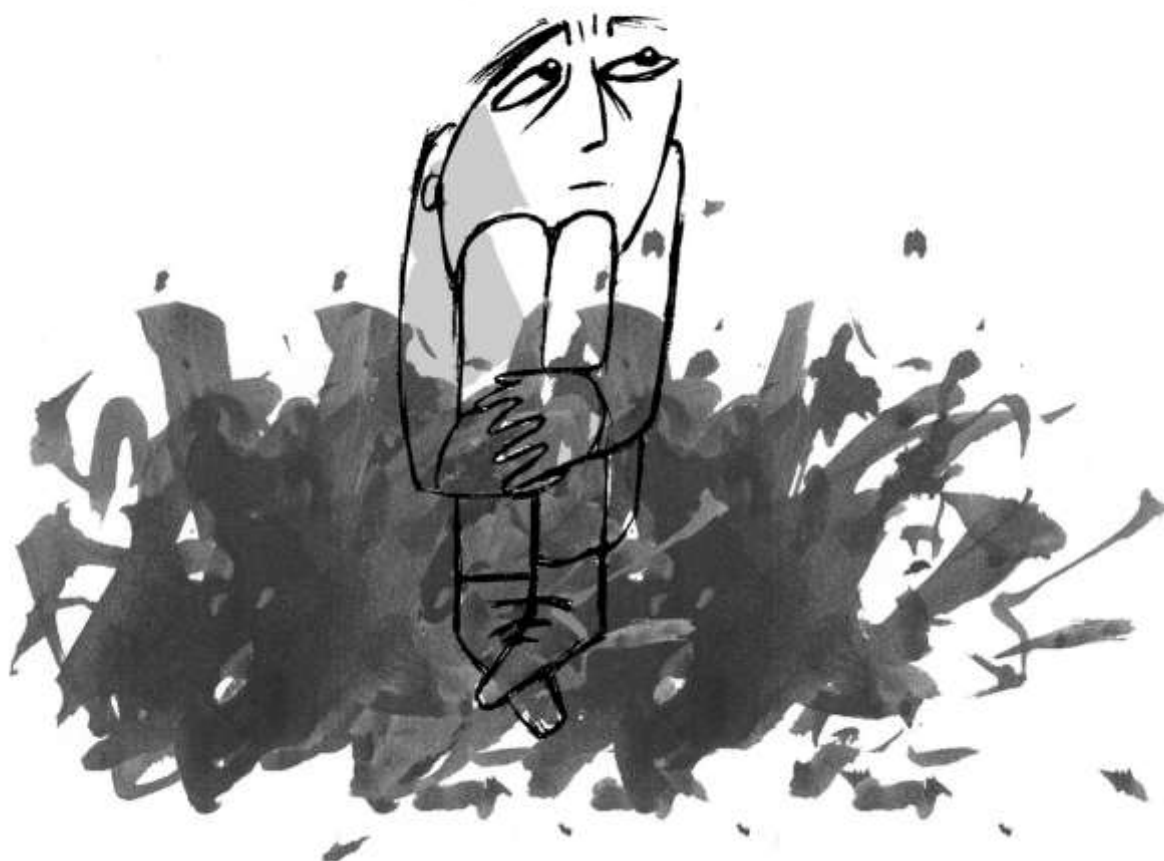

**Secretariat Interdiocesà
de Delegacions
de Pastoral Obrera
de Catalunya**

La Pastoral Obrera de Catalunya volem dir una paraula al voltant d'aquesta qüestió que ens interpel·la després d'haver fet un discerniment i havent deixat passar un temps

suficient després que aquest tema ocupés les capçaleres dels principals mitjans de comunicació. Les diverses entitats i moviments que formem la Pastoral Obrera de Catalunya sentim en pròpia carn la vergonya, la pena, la indignació i el dolor per l'escàndol dels abusos sexuals a menors i altres persones vulnerables per part de preveres, religiosos, bisbes i seglars que treballen en institucions eclesials, i també els que es produeixen en d'altres àmbits. Són uns fets que afecten no només a víctimes i agressors sinó a tot el Poble de Déu; aquest concepte ple de sentit, que emanava del Concili Vaticà II, i que, més de cinquanta anys després, no hem sabut encarnar i donar-li forma. Voldríem viure i transmetre un estil de ser i fer Església més horitzontal i fraternal, ja que la l'excessiva jerarquització de qualsevol institució humana pot comportar una concentració de poder que pot conduir a situacions de patiment.

Per això ens rebel·la l'abús de poder que s'ha posat de manifest en violentar el cos i la consciència dels menors i altres persones vulnerables, en soscavar la confiança de les seves famílies, i el mal i les seqüeles que s'han causat en tantes vides truncades i que s'han vist determinades per uns fets infames. Ens repugna també, a més de la comissió dels fets, com s'ha abordat per part de l'Església, sempre que s'ha reaccionat corporativament i repartint culpes, protegint i donant cobertura als agressors, posant en risc noves víctimes (amb els trasllats vergonyants) i quan s'ha negat l'acollida a les víctimes.

Valorem la valentia dels papes Benet XVI i Francesc en abordar aquesta qüestió, en particular amb la darrera cimera antipederàstia que s'ha fet al Vaticà del 21 al 24 de febrer passats, i els seus primers fruits, amb les mesures que el Papa Francesc ha impulsat contra l'encobriment dels fets. També posem en valor el comunicat dels Bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense del 12 de febrer. És i serà necessari fer tot el que

sigui possible per a reparar el mal provocat afrontant aquests fets amb absoluta transparència i fer el possible per a què aquestes situacions no es repeteixin mai més. No obstant això, a més, ens cal una disposició autèntica a la conversió evangèlica per tal d'eradicar aquest crim, per a que aquest tipus de comportaments delictius no tornin a succeir en el si de l'Església.

Per això, els moviments de Pastoral Obrera considerem que a l'Església hauríem de:

Pel que fa al passat i als fets comesos,

- Prioritzar l'acolliment amorós a les víctimes per part de tot el Poble de Déu, demanar un perdó sincer i ajudar a guarir.
- Reparar materialment i moralment les víctimes, amb criteris transparents i que es puguin generalitzar al conjunt de l'Església.
- Considerar i explorar la possibilitat de realitzar entrevistes de reconciliació entre les víctimes/supervivents i els agressors.
- Depurar la història, analitzar i investigar els casos que s'hagin produït en comissions i auditories independents, malgrat hagin pogut prescriure, i tractar-los d'igual manera que els del present.
- Oferir espais de confiança i acompanyament per tal que les víctimes que no hagin denunciat ni fet públic el seu cas, puguin iniciar un procés de guariment.
- Sancionar els encobridors que, amb la seva desídia, han contribuït a agreujar el problema.
- Col·laborar activament i informar la Fiscalia davant qualsevol cas fonamentat i respondre davant la justícia civil i canònica quan hi hagi delictes.

Pel que fa al present i al futur més immediat,

- Identificar quins són els factors de risc que fan que es produeixin els abusos i prevenir-los.

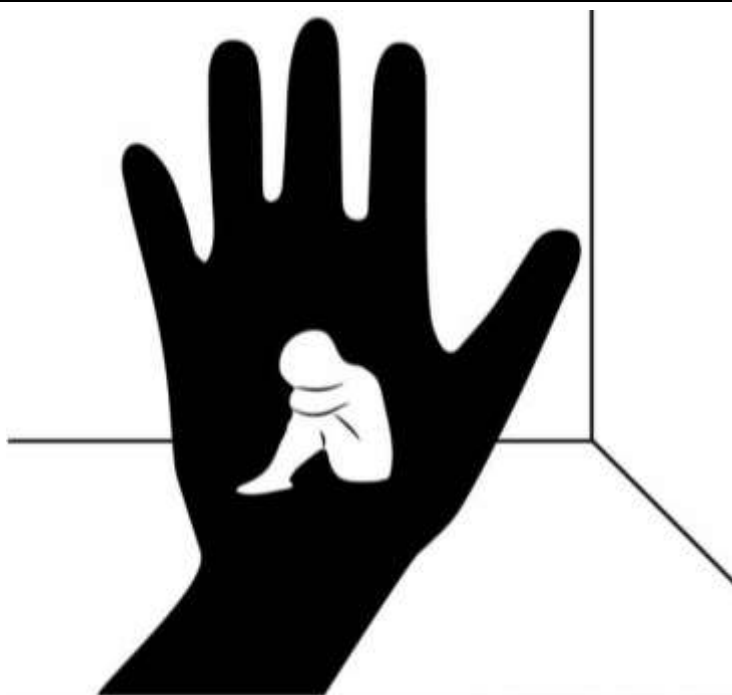
- Revisar profundament la visió deformada que una part del clergat té de la sexualitat i de la dona i la formació al respecte que s'imparteix a seminaris i noviciats.
- No obviar la incidència que podria tenir el celibat, viscut de manera inadequada, en alguns casos d'abusos.
- Denunciar la hipersexualització de la nostra societat i l'ús pervers que se'n fa i promoure i valorar la sexualitat vinculada a l'amor entre dos éssers humans.
- Predicar amb l'exemple i convertir l'Església en un espai segur per als menors i altres persones vulnerables, per tal que altres instàncies on també (i majoritàriament) es produeixen abusos —família, escola, esport i lleure...— puguin emmirallar-se.
- Contribuir al debat públic seriós respecte aquesta qüestió i treballar junts i coordinadament amb altres entitats que també lluiten contra l'abús de poder i sexual en altres àmbits (laboral, familiar, veïnal...).

Subratllem l'oportunitat que aquesta situació penosa d'abaixament pugui servir per fer emergir una Església més autènticament evangèlica, autobuidada del poder que el clericalisme atorga la dignitat eclesiàstica i, també, orientada a servir d'acord amb l'estil i el missatge de Jesucrist.

Per últim, considerem que aquest és un moment propici per fer examen de consciència, tots i totes, de la nostra relació amb el poder i el seu exercici per tal d'identificar qualsevol situació d'abús que puguem o haguem pogut exercir amb el compromís d'evitar-la en un futur, tot imitant el model del Crist. Igualment, també és una oportunitat per a què, com a laïcat, avancem i fem més nostra l'Església, sentint-nos preocupats pels problemes que ha d'afrontar i participant en la seva solució. Per això, volem agrair tots els esforços que ja s'estan realitzant a l'Església per eradicar aquesta xacra i oferim la nostra col·laboració.

Barcelona, 15 de juny del 2019

MOVIMENTS I COL·LECTIUS OBRERS CRISTIANS DE CATALUNYA I BALEARES: ACO, GOAC, JOC I MIJAC, CAPELLANS OBRERS, RELIGIOSES/OS EN BARRIS OBRERS I POPULARS I DELEGACIONS DE PASTORAL OBRERA DE LES DIÒCESIS DE CATALUNYA

La crisis de los refugiados en 5 películas

Para entender este conflicto y ponernos en el lugar del otro, proponemos 5 películas edificantes que afrontan esta crisis global

El mundo entero conmemoró el 20 de junio el Día Mundial de los Refugiados. Y el cine, que es el vivo retrato de la realidad contemporánea, no podía estar al margen del drama, de esa crisis de la que desgraciadamente son protagonistas todas aquellas personas que huyen de su país por miedo, por el temor de ser perseguidas, especialmente a causa del racismo o la xenofobia, además de otros acuciantes problemas que no terminan de resolver las naciones.

Así las cosas, para entender este conflicto y ponernos en el lugar del otro, proponemos 5 películas edificantes que afrontan esta crisis global.

1. *Lamerica* (Gianni Amelio, 1994)

Gino y Fiore son dos empresarios italianos que se trasladan hasta Albania para crear una empresa ficticia. El comunismo ha caído, los albaneses sueñan con un futuro mejor y confían en la generosidad de los vecinos italianos. La antigua fábrica de zapatos se pone en marcha para hacer dinero fácil a costa de los pobres inmigrantes, pero una serie de desafortunados acontecimientos harán que uno de los empresarios viva en primera persona el drama de la inmigración.

Lamerica se desarrolla alrededor de un escenario oscuro y ruinoso, por más que el sol caliente cada uno de sus paisajes. En medio de una sociedad ansiosa de las necesidades más básicas, habitantes de un lugar presidido por el desorden económico, político y moral. En la búsqueda incansable del pan, de una tierra prometida, absurda y artificial por la más decadente televisión de nuestro tiempo. “En Italia los jóvenes solo mueren en los accidentes de tráfico”, dice uno de los personajes.

La mayor fuerza de esta película reside, sin duda alguna, en la descripción carente de concesiones. El anhelo de unos cuerpos errantes en busca de un pequeño Dorado: “Prefiero lavar platos en Italia a morir en Albania”, quizás sintetice la esencia de *Lamerica*. El filme se alzó con 8 premios, entre ellos el de mejor dirección en el Festival de Venecia. También recibió 3 premios David Di Donatello o el Goya a la mejor película europea.

2. Flores de otro mundo (Iciar Bollaín, 1999)

Durante la fiesta anual de solteros, se formarán tres parejas. Sin embargo, la motivación de reunirse esconde para algunos una razón oculta. Para Patricia, dominicana, y para Milady, cubana, es la ocasión de regularizar su situación clandestina. En cuanto a Marirrosi, de Bilbao, es la única manera que tiene de escapar de su soledad. Sobre un fondo de historias de amor, esta película aborda temas graves tales como el racismo, la clandestinidad y la soledad de los hombres.

Tras el éxito de *¿Hola, estás sola?* (1995), el segundo filme de Bollaín tiene como foco las caravanas de mujeres a zonas de la España rural, y con ese punto de partida traza un acertado retrato del choque de culturas que se produce cuando una inmigrante dominicana decide probar suerte con uno de los solteros del pueblo.

Flores de otro mundo es una obra que no tiene copias ni sucesoras con otras producciones realizadas en los noventa. Tal vez se vean similitudes con documentales posteriores como *El cielo*

gira (2004), de Mercedes Álvarez, por su acercamiento al abandono del entorno rural y de los pueblos pequeños.

3. Hotel Rwanda (Terry George, 2004)

En 1994, durante la guerra civil de Ruanda, se cometieron terribles atrocidades. En tres meses fueron asesinadas más de un millón de personas, entre ellas el presidente, como consecuencia del enfrentamiento ancestral entre los hutu (la etnia dominante) y los tutsi. Ante estas terribles acciones Paul, un hombre hutu de gran coraje, salva la vida a más de un millar de refugiados indefensos, mediante la concesión de refugio en el hotel de Kigali en el que trabaja.

Basada en hechos reales, varios millones de personas huyeron del país. La temática es bien conocida por el público occidental, acostumbrado a películas sobre el exterminio judío. Es el mito de Schindler trasladado a la terrible realidad sufrida por los ruandeses. O incluso acarrea connotaciones de *La vida es bella*, donde se afrontaban vivencias personales igual de dramáticas pero poniendo en clave de comedia la tragedia alemana.

Hotel Rwanda, cruda y salvaje en su conjunto, deja momentos para la esperanza e incluso para el humor. Además resulta muy creíble en todo momento, lo que quizá constituya la principal baza de la película.

4. **Breaking and entering** (Anthony Minghella, 2006)

Todas las noches roban la nueva oficina del arquitecto Will, recientemente habilitada en King's Cross. Cansado, decide quedarse un día allí para desenmascarar al culpable. Persigue a uno de los miembros de la banda de ladrones hasta su casa y descubre que se trata de un joven bosnio refugiado. Para poner fin al problema, decide averiguar más sobre el chico y se cita con su madre Amira. Will, que vive con su hermosa novia Liv, quien centra toda su atención en su problemática hija de 13 años, entabla una amistad con Amira. Su planeada vida dará un vuelco cuando lo que comparta con Amira empiece a ser algo más que una amistad. La película, en su primera parte, avanza por un camino interesantísimo, por una paulatina y certera deconstrucción emocional de sus protagonistas. Y, por otro lado, el filme pone en solfa la estrategia de supervivencia de un joven inmigrante que pone en contacto dos realidades muy diferentes y consigue que ambas se enriquezcan enormemente con apertura y solidaridad.

5. **Babel** (Alejandro González Iñárritu, 2006)

En el desierto de Marruecos, dos niños salen a cuidar de su rebaño de ovejas con un rifle y deciden probarlo sin pensar en las posibles consecuencias. La mala suerte hace que la bala llegue a una mujer casada americana. A raíz de este hecho y a pesar de las distancias, ya que viven en continentes y culturas diferentes, la vida de un grupo de extraños colisiona. Una rebelde adolescente japonesa y su padre, una pareja de turistas estadounidenses y una niñera mexicana que decide cruzar la frontera con dos niños americanos, se enfrentarán a una creciente ola de conflictos causados por este accidente.

Iñárritu, doblemente oscarizado con el premio al mejor director por *Birdman* (2015) y *El Renacido* (2016), convierte a *Babel* en una postal de estos tiempos violentos y atroces en los que vivimos, un retrato de esta sociedad enferma en sentido moral y espiritual.

Ofrece un panorama desolador, de un indiscutible carácter realista, que cuenta una “historia de historias” sin rodeos, de forma por momentos chocante, pero que se siente alucinante, principalmente en los últimos cuarenta minutos finales durísimos. “Los crié como si fueran mis hijos”, dice ella. “Pero no son sus hijos”, dice él. No es sólo uno de los tantos momentos donde los personajes entienden mal la realidad. Y ante las adversidades, siempre hay algo más que hacer por los demás que ser un mero espectador pasivo.

Recibió 16 premios por todo el mundo, incluyendo el Oscar a la mejor BSO y el Globo de Oro a la mejor película dramática.

PREN-NE NOTA

**ACTES, ACTIVITATS, CURSOS, SEMINARIS, INFORMACIONS,
CONFERÈNCIES, EXERCICIS, PRESENTACIONS...**

COOPERADORES PARROQUIALS DE CRIST REI

Exercicis espirituals:

- Juliol - agost: Dilluns 29 de juliol al 2 d'agost
- Novembre: Divendres 29 de novembre a l'1 de desembre
- Desembre: Divendres 27 al dilluns 30

Recés per a famílies:

- Diumenge 15 de desembre

Casa Mare de Déu de Montserrat

Passeig del Remei s/n
08140 CALDES DE MONTBUI
Tel: 93 865 44 96
697 84 05 59 685 49 98 27
cpcrcaldes@gmail.com

CASA D'ESPIRITUALITAT CLARET

EXERCICIS ESPIRITUALS

DATA: del **18 al 24 d'agost**
DIRECTOR: P. MÀXIM MUÑOZ, cmf.
PREU: 250,00 €
LLOC: Casa d'Espiritualitat Claret, Vic; Rambla St. Domènec, 5

INSCRIPCIONS: Tel. 93 885 05 44; mòbil: 659 959 877
Email: casaesp@claretians.cat

CARMELITES MISSIONERES. CENTRE FRANCESC PALAU

COVA DE SANT IGNASI

Juliol

Exercicis de Mes: Del 1 al 30 de juliol amb Francesc Riera sj

Exercicis de Mes en anglés: Del 1 al 30 de juliol amb Josep Giménez sj i Paul Pace sj

Vuit dies d'Exercicis Espirituals: Del 1 al 10 de juliol amb Oriol Tuñi sj

Del 1 al 10 de juliol amb Joan Morera sj

Del 11 al 20 de juliol amb Pablo Ruiz Lozano sj

Del 21 al 30 de juliol amb José Ignacio González Faus sj

Exercicis de Contemplació. Del 11 al 20 (Aprofundiment) amb Xavier Melloni sj

Del 21 al 30 (Iniciació) amb Esteve Forneguera i Lidia Roig

Agost

Exercicis de Mes: Del 1 al 30 d'agost amb Carles Marcet sj

Vuit dies d'Exercicis Espirituals: Del 1 al 10 d'agost amb David Guindulain sj

Del 11 al 20 d'agost amb Jordi Font sj, Maite Valls rjm, Miguel Matute i Josep Miralles sj

Del 11 al 20 d'agost amb Josep Mª Rambla sj

Del 21 al 30 d'agost amb Toni Català sj

Del 21 al 30 d'agost amb Llorenç Puig sj

Exercicis de Contemplació. Del 1 al 10 d'agost (Aprofundiment) amb Xavier Melloni sj

Cinc dies d'Exercicis Espirituals (Amb eines d'Eneagrama): Del 26 al 30 d'agost amb Josep Ll. Iriberry sj

Per a més informació consultar: www.covamanresa.cat

MONESTIR DE LES AVELLANES

Aquest 2019 arribem a la **10a edició de les Jornades d'Història del Monestir de les Avellanes** (*Història de l'Església i la religiositat*)

És una edició especial, en la que ens agradaria que hi poguessis participar, per això t'enviem el programa amb tota la informació.

El tema escollit per aquesta edició és **“Ora et labora: la vida diària als monestirs medievals”**.

Les **dates** de les Jornades seran: **dilluns 8 i dimarts 9 de juliol de 2019**.

El **programa** d'aquesta edició està format per:

- 8 ponències i debats de la mà dels millors especialistes.
- 1 visita guiada a Santa Maria de Mur (inclosa en la inscripció)
- VIII Sopar Medieval, reproduint un àpat de 1220 del Monestir de Sant Cugat del Vallès.
- El concert al claustre amb el grup “Corrandes són Corrandes” (inclòs amb la inscripció)

Inscripcions al curs:

- Universitat de Lleida. Tel. 973 70 31 52 o bé medieval@historia.udl.cat (Més informació: <http://www.monestirdelesavellanes.com/jornades-historia/edicions/x-jornades-dhistoria-del-monestir-de-les-avellanes/inscripcio/>)

Reserves d'allotjaments i activitats:

- Monestir de les Avellanes. Tel. 973 43 80 06 o bé avellanes@maristes.org (Més informació: <http://www.monestirdelesavellanes.com/jornades-historia/edicions/x-jornades-dhistoria-del-monestir-de-les-avellanes/ofertes-dallotjament/>)

Més informació a: <http://www.monestirdelesavellanes.com/jornades-historia/> (estem acabant d'introduir la informació)

Els mesos de juny i juliol de 2019 arriba el **VII Cicle de Concerts “Música & Patrimoni”** del Monestir de les Avellanes (Os de Balaguer).

Un any més els espais amb valor patrimonial i històric del Monestir de les Avellanes s'inundaran de música, realitzant així una simbiosi cultural i artística entre història, monument i música.

El cicle d'aquest 2019 presenta un programa de concerts de proximitat, amb estils musicals ben diversos i per a tots els públics: cant coral, folk, música tradicional i d'arrel i música clàssica. A continuació us llistem el programa sencer:

Dilluns, 8 de juliol de 2019

- **CORRANDES SÓN CORRANDES**
 - Concert “Cançó fugaç”
 - **Hora:** 22:00 h. (aprox.)
 - **Lloc:** claustre romànic

- **Entrada gratuïta**
- **Activitats complementàries**
 - **20:30 h.** VIII Sopar Medieval (Preu: 20 €, reserves al 973 43 80 06 o bé avellanes@maristes.org)
 - 8 i 9 de juliol. X Jornades d'Història del Monestir de les Avellanes (més informació a: <http://www.monestirdelesavellanes.com/jornades-historia/>)

ARXIU GAVÍN

L'Arxiu Gavín, per a celebrar la **Setmana Internacional dels Arxius 2019** organitzant el **I Concurs de Fotografia Digital d'Esglésies de Catalunya**. *Un concurs per Instagram i també via correu electrònic.*

Per participar-hi, només heu de realitzar una fotografia (i fins a un màxim de 3 per persona) de qualsevol església o part de la mateixa que s'ubiqui a Catalunya, Andorra, Catalunya Nord o Franja de Ponent.

Termini: Del 9 de juny al 9 de juliol de 2019

L'heu d'enviar al **correu electrònic** arxiugavin@maristes.cat o bé penjar-la a **Instagram** amb els hastags o etiquetets #inventariesglesiescatalunya #arxiugavin #monestirdelesavellanes

Llegiu les [Bases del Concurs](#), per conèixer tots els detalls!

Els **premis** seran els següents:

- **1r Premi:** 1 nit per a 2 persones d'allotjament i esmorzar a l'Hostatgeria del Monestir de les Avellanes amb visita a l'Arxiu Gavín.
- **2n Premi:** 1 lot de vins del Monestir de les Avellanes (DO Costers del Segre) i una visita per a 2 persones a l'Arxiu Gavín.
- **3r Premi:** 1 exemplar de l'Inventari d'Esglésies de Catalunya de Josep M. Gavín i una visita per a 2 persones a l'Arxiu Gavín.

Comptem amb la participació del magnífic jurat format per Magda Gregori (Periodista), Núria Fortuny (Dissenyadora gràfica i fotògrafa), Jordi Bonet (Fotògraf), Josep Borrell (escriptor i exdelegat de cultura a Lleida), Josep Sansalvador (Arxiu Gavín)

El motiu d'aquest concurs és donar a conèixer l'Inventari d'Esglésies que va crear Josep Maria Gavín, format per més de 250.000 fotografies, representant 26.444 edificis religiosos de Catalunya, Andorra, Catalunya Nord i Franja de Ponent. Un patrimoni documental que avui es preserva a l'Arxiu Gavín, al Monestir de les Avellanes i que volem que entre tots continuï creixent.

FRANCISCANES MISSIONERES DE LA NATIVITAT

Las Hermanas Franciscanas Misioneras de la Natividad de Nuestra Señora, tenemos la alegría de invitarles a la Primera Profesión Religiosa de nuestras hermanas:

Carolina Ferreira Sabino
Ermelinda Ihissipo Bondua

La celebración de la Eucaristía tendrá lugar el día 31 de Julio a las 18h.
Travessera de Dalt nº 88-90
(Barcelona-España)

"No me habéis elegido vosotros a mí, sino que yo os he elegido a vosotros, y os he destinado para que vayáis y deis fruto..." Jn 15,16

ASSOCIACIÓ BRAHMA KUMARIS

L'Associació Brahma Kumaris des de fa més de 40 anys ofereix, sense afany de lucre, espais de silenci i benestar a la ciutat de Barcelona, per tal d'acompanyar en el procés de vida a persones de tot tipus que volen aprofundir el coneixement espiritual, amb l'objectiu de desenvolupar al màxim el seu potencial intrínsec.

Busquem una casa on poder continuar amb aquesta tasca que creiem tan necessària en els moments d'incertesa, inquietud, dolor i soroll, tant intern com extern, que es viuen actualment.

Si algú de vosaltres sap d'alguna casa d'espiritualitat o convent, per exemple, que no es faci servir, i que nosaltres en tindriem cura amb molta estima (ja sigui cessió, compra, lloguer), sisplau, podeu contactar amb la **Marta Matarin** al **678903319** o al **934877667**.

Moltes gràcies!

Monestir de Sant Pere de les Puel·les

Exercicis de Silenci contemplatiu	Meditació segons el mètode de Franz Jalics acompanyat per Glòria Andrés	del divendres 12 al diumenge 21 de juliol
Dansa contemplativa	Danses senzilles que ens obren el cor i ens fan sentir presents en el present	dimecres, 17 de juliol de 8 a 9 de vespre
Setmana de Treball Espiritual	<i>Descobreix la vida que s'amaga dins teu a partir de textos de l'Evangeli</i> acompanya Teresa Vallvé	
	Cartell i contacte [clik]	
	Forma part del curs Construeix la teva vida espiritual [clik] 2018-2019 - díptic	del diumenge 21 al diumenge 28 de juliol
Recés d'estiu a la ciutat	Informació del nou curs Descobreix la teva vida espiritual [clik] 2019-2021 - cartell A3 Descobreix la teva vida espiritual [clik] 2019-2021 - díptic A4	
	Qui ha recollit el vent amb la mà? resseguint el llibre dels Proverbis, 2a part acompanya la gna. Conxa Adell	
	Cartell i contacte [clik]	

Monestir de Sant Pere de les Puel·les
Anglí, 55. Barcelona.
Tel. 932038915
www.benedictinessantperepuelles.cat

FECC INFORMA núm. 734 Data: 1.07.2019

La llibertat en l'educació, un dret inalterable: article publicat al diari ARA per les quatre patronals de l'Escola Concertada

La Catalunya d'avui és fruit de contratemps superats, d'esforços continuats i de progressos assolits amb esforç. Mirant-ho amb perspectiva, la història del país ha estat dura, complexa però a la vegada generosa. Una visió retrospectiva de 200 anys evidencia

que aquest país s'ha construït conjuntament, entre tots, sense oblidar els nouvinguts i l'esforç que també ells hi han aportat. S'ha construït des de diferents iniciatives associatives socials i polítiques mentre, a la vegada, s'anava creant a poc a poc una estructura administrativa que ha reforçat drets bàsics en qualsevol democràcia occidental, com l'accés a l'educació, a la sanitat i a molts altres serveis i béns d'interès públic.

Durant anys, les iniciatives socials i de caràcter privat s'han compromès amb la nostra societat per millorar la vida i el benestar de la població. Així, la llibertat d'acció consolidava el moviment mutualista per protegir la població i, en èpoques difícils per al nostre país, l'educació era garantida per múltiples iniciatives de caràcter religiós i laic que permetien l'avenç i el progrés de tota la nostra societat. Aquest és el llegat d'on prové la Catalunya d'avui, una societat amb un múscul perfilat per la iniciativa social.

L'empenta de la societat civil ha continuat en temps de bonança o de dificultat i ha progressat malgrat els intents de menystenir-la o d'ignorar-la. Avui segueix sent un element vertebrador del país. Hi ha molts exemples actuals que beuen d'aquesta tradició, des de la Taula del Tercer Sector fins a les cooperatives, les mútues, les fundacions i les empreses socials, passant per les associacions i els moviments per a l'oci i el lleure educatiu d'infants i joves, o l'escola concertada, entre d'altres. Avui aquesta realitat conflueix amb una estructura de l'administració més consolidada, que enforteix el benestar general de la ciutadania. La gestió conjunta entre la iniciativa social o privada i la iniciativa pública és una realitat per la qual cal vetllar per assegurar equitat i llibertat per a tothom.

Tenim la llibertat de poder-nos informar. Qualsevol ciutadà pot escollir un diari digital, un canal de televisió o accedir a l'entreteniment que més li plagui. Ningú ho qüestiona ni ho posa en entredit. Tenim la llibertat política de poder votar a qui més ens plagui. Ningú qüestionarà el vot del ciutadà per una candidatura o una altra. Tenim la llibertat d'associar-nos, de manifestar-nos, d'organitzar-nos socialment per reclamar el que creguem que és just per a la societat. Ningú qüestionarà aquest dret des de la imposició. Si ens hem guanyat totes aquestes llibertats, per què es posa en entredit, cada cop més, la llibertat d'elecció de centre educatiu? Si existeix el dret reconegut per llei d'escollir on i com volem l'educació dels nostres fills, per què es qüestiona sistemàticament? El progrés de la societat catalana s'ha aconseguit a còpia de guanyar drets i llibertats.

Recentment alguns agents amb ànim de gesticular electoralment plantejaven restar importància a l'escola concertada en benefici de l'escola pública. Tot plegat, amb un discurs estereotipat i on abunden els prejudicis. El sistema no és dual, el sistema és únic. Tots som Servei d'Educació de Catalunya. Per què no es garanteix la llibertat d'elecció de centre i, alhora, quan es gestiona des de l'administració, es fa de cara i dialogant amb el sector? La llibertat d'elecció de centre és un dret de les famílies, un dret de les mares i els pares i dels seus fills. Per què certes propostes es fan sense comptar amb el sector ni amb les famílies? La gestió conjunta és la clau de volta per seguir garantint els drets i les llibertats. La llibertat d'elecció de centre ha de ser un dret inalterable que no ens poden prendre.

Llegir l'article directament al [diari](https://www.ara.cat/opinio/llibertat-educacio-dret-inalterable_0_2262373752.html) o a continuació:

https://www.ara.cat/opinio/llibertat-educacio-dret-inalterable_0_2262373752.html

La llibertat en l'educació, un dret inalterable

ARA.CAT 30/06/2019

AGRUPACIÓ ESCOLTAR CATALANA / FUNDACIÓ ESCOLA CRISTIANA DE CATALUNYA / FEDERACIÓ CATALANA DE CENTRES D'ENSENYAMENT / CONFEDERACIÓ DE CENTRES AUTÒNOMS DE CATALUNYA

La Catalunya d'avui és fruit de contratemps superats, d'esforços continuats i de progressos assolits amb esforç. Mirant-ho amb perspectiva, la història del país ha estat dura, complexa però a la vegada generosa. Una visió retrospectiva de 200 anys evidencia que aquest país s'ha construït conjuntament, entre tots, sense oblidar els nouvinguts i l'esforç que també ells hi han aportat. S'ha construït des de diferents iniciatives associatives socials i polítiques mentre, a la vegada, s'anava creant a poc a poc una estructura administrativa que ha reforçat drets bàsics en qualsevol democràcia occidental, com l'accés a l'educació, a la sanitat i a molts altres serveis i béns d'interès públic.

CÈLIA ATSET

Durant anys, les iniciatives socials i de caràcter privat s'han compromès amb la nostra societat per millorar la vida i el benestar de la població. Així, la llibertat d'acció consolidava el moviment mutualista per protegir la població i, en èpoques difícils per al nostre país, l'educació era garantida per múltiples iniciatives de caràcter religiós i laic que permetien l'avenç i el progrés de tota la nostra societat. Aquest és el llegat d'on prové la Catalunya d'avui, una societat amb un múscul perfilat per la iniciativa social.

L'empenta de la societat civil ha continuat en temps de bonança o de dificultat i ha progressat malgrat els intents de menystenir-la o d'ignorar-la. Avui segueix sent un element vertebrador del país. Hi ha molts exemples actuals que beuen d'aquesta tradició, des de la Taula del Tercer Sector fins a les cooperatives, les mútues, les fundacions i les

empreses socials, passant per les associacions i els moviments per a l'oci i el lleure educatiu d'infants i joves, o l'escola concertada, entre d'altres. Avui aquesta realitat conflueix amb una estructura de l'administració més consolidada, que enforteix el benestar general de la ciutadania. La gestió conjunta entre la iniciativa social o privada i la iniciativa pública és una realitat per la qual cal vetllar per assegurar equitat i llibertat per a tothom.

Tenim la llibertat de poder-nos informar. Qualsevol ciutadà pot escollir un diari digital, un canal de televisió o accedir a l'entreteniment que més li plagui. Ningú ho qüestiona ni ho posa en entredit. Tenim la llibertat política de poder votar a qui més ens plagui. Ningú qüestionarà el vot del ciutadà per una candidatura o una altra. Tenim la llibertat d'associar-nos, de manifestar-nos, d'organitzar-nos socialment per reclamar el que creguem que és just per a la societat. Ningú qüestionarà aquest dret des de la imposició. Si ens hem guanyat totes aquestes llibertats, per què es posa en entredit, cada cop més, la llibertat d'elecció de centre educatiu? Si existeix el dret reconegut per llei d'escollir on i com volem l'educació dels nostres fills, per què es qüestiona sistemàticament? El progrés de la societat catalana s'ha aconseguit a còpia de guanyar drets i llibertats.

Recentment alguns agents amb ànim de gesticular electoralment plantejaven restar importància a l'escola concertada en benefici de l'escola pública. Tot plegat, amb un discurs estereotipat i on abunden els prejudicis. El sistema no és dual, el sistema és únic. Tots som Servei d'Educació de Catalunya. Per què no es garanteix la llibertat d'elecció de centre i, alhora, quan es gestiona des de l'administració, es fa de cara i dialogant amb el sector? La llibertat d'elecció de centre és un dret de les famílies, un dret de les mares i els pares i dels seus fills. Per què certes propostes es fan sense comptar amb el sector ni amb les famílies? La gestió conjunta és la clau de volta per seguir garantint els drets i les llibertats. La llibertat d'elecció de centre ha de ser un dret inalterable que no ens poden prendre.

TV3 SIGNES DELS TEMPS: Església aranesa

Diumenge 7 de juliol del 2019

Església aranesa

La Vall d'Aran aplega uns 10.000 habitants en 33 pobles, però només disposa de tres capellans. Quines són les prioritats pastorals en aquest territori marcat pel turisme? Com és l'acció caritativa de l'Església en aquest arxiprestat del bisbat d'Urgell? Com es conserva el patrimoni religiós de la vall? "Signes dels temps" entrevista Pere Balagué, capellà i arxiprest de la Vall d'Aran. La conversa s'ha gravat a l'església de Sant Andreu de Salardú.

Horari d'emissió:

TV3, diumenge, a les 10.30
www.tv3.cat/signesdelstemp
www.facebook.com/signesdelstemp
www.twitter.com/signesdelstemp

Calendari URC - CEVRE | Curs 2019-2020

2019			
			SETEMBRE
3	dl	Junta directiva de l'URC	
11	dc	Diada	
16	ds	Trobada de formadors	
17	dm	Junta directiva ampliada de l'URC	
24	dm	Festa de la Mercè	
			OCTUBRE
1	dm	Junta directiva de l'URC	
7	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial Trimestre 1	
8	dm	Reunió del grup Anawim (abadesses, prioros i superiors majors)	
12	ds	Mare de Déu del Pilar	
14	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
17	dj	81 assemblea general de l'URC	
19	ds	Jornada de Formació Permanent	
21	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
25-27	dv-dg	URC: curs "Missió pastoral a Catalunya avui" sessió 1	
28	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
			NOVEMBRE
1	dv	Tots Sants	
4	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
11	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
11-13	dl-dc	XXVI Assemblea general de CONFER (Madrid)	
16	ds	Jornada de Formació Permanent	
18	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
19	dm	Junta directiva de l'URC	
23	ds	XIV Jornada del Grup <u>S</u> ant Jordi	
24	dg	URC: curs "Missió pastoral a Catalunya avui" sessió 2	
25	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	

28	dj	132 RAP (Reunió d'Abats i Provincials) a Vic	
			DESEMBRE
1	dg	Inici del temps d'Advent	
2	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
6	dv	Festa Constitució	
8	ds	Festa Immaculada	
9	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
11	dc	Junta directiva de l'URC. Dinar i reunió a la tarda.	
16	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
25	dc	Nadal	
26	dj	Sant Esteve	
2020			
			GENER
1	dc	Any Nou	
6	dl	Epifania	
7	dm	Junta directiva de l'URC	
13	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial Trimestre 2	
18-25	ds-ds	Octavari per a la Unitat dels Cristians (18-25)	
20	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
22	dc	Fòrum de qüestions econòmiques	
27	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
			FEBRER
2	dg	Jornada Mundial de la Vida Consagrada	
3	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
8	ds	Jornada de Formació Permanent	
10	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
17	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
18	dm	Junta directiva de l'URC	
24	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
26		Inici de la Quaresma: dimecres de Cendra	
			MARÇ
2	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
9	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial Junta directiva de l'URC	
16	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
21	ds	Jornada de Formació Permanent	
23	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial Trimestre 3	
26	dj	82 assemblea general de l'URC	
29	dg	Canvi d'horari (estiu)	
30	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
			ABRIL
5	dg	Diumenge de Rams	
9	dj	Dijous Sant	

10	dv	Divendres Sant	
12	dg	Pasqua de Ressurrecció	
13	dl	Dilluns de Pasqua	
15	dc	Junta directiva de l'URC	
20	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
23	dj	Festa de Sant Jordi	
27	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial Festa de la Mare de Déu de Montserrat	
29	dc	40 anys de la constitució de l'URC	
			MAIG
1	dv	Festa del Treball	
4	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
6	dc	Junta directiva de l'URC	
11	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
18	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
25	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
31	dg	Festa de la Pentecosta	
		Dilluns de Pentecosta	
			JUNY
1	dl	Dilluns de la Pentecosta	
7		Santíssima Trinitat Jornada Pro Orantibus	
8	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
10	dc	Fòrum de qüestions econòmiques	
15	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
24	dc	Sant Joan	
25	dj	Junta directiva de l'URC:10.00-18.00	
			JULIOL
		Exercicis espirituals a Montserrat	
			AGOST
		Exercicis espirituals a Montserrat	

Contacta amb nosaltres

Lluís Serra	Secretari general de l'URC	sec.urc@confer.es
	Director del CEVRE	sec.general@urc.cat
Olga Ma Sánchez	Secretària auxiliar de l'URC i del CEVRE	urc.info@gmail.com
	Dilluns a divendres: 09.30 – 13.30	
Web	Unió de Religiosos de Catalunya	www.urc.cat
Facebook	Unió de Religiosos de Catalunya	www.facebook.com
Twitter	URC Unió Religiosos	@Religiosos.cat
Telèfon	933 024 367	

UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 Secretari general:
sec.general@urc.cat / Secretaria: urc.info@gmail.com <http://www.urc.cat>